ΤΡΙΣΚΕΛΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ 5
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

1,50 ΕΥΡΩ

Για πάντα στις καρδιές μας !

- Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΕΝΟΣ ΕΘΝΙΚΟ-ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
- ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ
- ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ BATTLE DOGS

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

88! Καλή Ανάσταση σε Έθνος, Φυλή και Ευρώπη!

Ο αγαπημένος μήνας είναι και πάλι εδώ. Εδώ είμαστε κι εμείς συνεχίζοντας ο καθένας με τα λίγα μέσα που διαθέτει να δίνει τον αγώνα του για τα Ιδανικά του Έθνους και του πραγματικού Σοσιαλισμού. Α. Χίτλερ-ΕΟΚΑ οφείλουν να τιμηθούν από όλους μας αυτόν το μήνα, χωρίς πολλές φιοριτούρες, απλά, λιτά και με σεβασμό. Δεν είμαστε ούτε κολλημένοι, ούτε οπισθοδρομικοί.

Δεν πρόκειται να ξεχάσουμε και δε θα πάψουμε ποτέ να τιμούμε όμως εκείνους που αφοσιώθηκαν ολοκληρωτικά, ψυχή τε και σώματι, προς τον Ιερό μας Αγώνα, αγωνίστηκαν ως το τέλος και έδωσαν τα πάντα, δίχως να αποσκοπούν σε υλικό ή άλλο κέρδος. Οι Ιδέες μας ανδρώθηκαν και στέριωσαν στις συνειδήσεις των αγωνιστών όλων των μετέπειτα γενεών, κι αν σήμερα αυτές οι Ιδέες συνεχίζουν να επιβιώνουν και να βρίσκουν υπέρμαχους και οπαδούς, το οφείλουμε στα μέγιστα στη Δράση και τη Θέληση αυτών των ανδρών. Για πάντα στις καρδιές μας, ας μας φωτίζει και ας μας οδηγεί όλους μας το παράδειγμά τους…

Ο τραγέλαφος που ονομάζεται πολιτικός κόσμος συνεχίζει να προκαλεί τη νοημοσύνη μας και να εγείρει την οργή μας, ενίοτε δε μας προκαλεί και άφθονο γέλιο. Η νέα κυβέρνηση της ροζ Αριστεράς και των άθεων εγκληματιών μπαχαλάκηδων είναι γεγονός με κομπάρσο τον «πατριώτη» και «θρησκευόμενο» (Συγ)καμμένο, ο οποίος μάλιστα ήταν εκείνος που έδωσε στη νέα κυβέρνηση αυτοδυναμία. Όλα για την καρέκλα και την κονόμα για άλλη μια φορά. Οι δε ΣΥΡΙΖαίοι φαίνεται πως ακόμα και οι ίδιοι δεν έχουν αποφασίσει τι πραγματικά θέλουν να επιτύχουν, αφού άλλοι λένε πως μπορούμε να δεχτούμε το 70% του Μνημονίου, άλλοι λένε πως δε θα δεχτούμε τίποτα, άλλοι μιλούν για επιστροφή στη δραχμή, άλλοι για πίστη στο ευρώ κτλ. Κατάσταση για να γελάνε οι πέτρες και να συνεχίσει να κλαίει ο ελληνικός λαός.

Όπως και να έχει είναι εμφανές πως οι μάζες από μόνες του αποκλείεται να αφυπνιστούν. Οι πραγματικά αφυπνισμένοι συνεχίζουν τη δράση τους, με πίστη, θάρρος και συνέπεια. Μην ακούτε τα ψέμματά τους. Μην ακούτε τις ηλιθιότητές τους. Κυρίως, μην πιστέψετε ποτέ, έστω και για μια στιγμή, πως μπορεί να έχετε άδικο. Το μόνο άδικο το έχουν εκείνοι που λυμαίνονται τον πλούτο της Πατρίδας μας και της Ευρώπης όλα αυτά τα χρόνια και που αποσκοπούν στον απόλυτο έλεγχο και τελικά τον αφανισμό μας. Θα αποτύχουν όμως και αυτή τη φορά.

Ο τροχός νομοτελειακά γυρίζει και μαζί με αυτόν αλλάζει και ο κόσμος. Προς τη μέρα της μεγάλης αλλαγής λοιπόν, εκκινώντας από τον εαυτό μας. Τότε, που θα συναντηθούμε όλοι μαζί για την τελική επίθεση και την οριστική επικράτηση του Φυσικού Νόμου.

ΣΗΜΕΙΑ ΔΙΑΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: ΠΛ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ 12 & Σταδίου (Πάγκος έμπροσθεν στοάς Πρωτοδικείου) • ΠΑΓΚΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ 68 (ΓΩΝΙΑ).

Για επικοινωνία, απορίες, άρθρα και πληροφορίες: triskelonhellas@yahoo. gr

BULLYING ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Ολόκληρο το πανελλήνιο συγκλονίστηκε και ασχολήθηκε με διάφορους τρόπους με το θάνατο του νεαρού Βαγγέλη Γιακουμάκη. Έγιναν δημοσιεύματα, γράφτηκαν άρθρα, βίντεο ανέβηκαν στο διαδίκτυο και το κυριότερο χύθηκαν τόνοι κροκοδείλιων και μη δακρύων και μελανιού από μεγάλο κομμάτι του ελληνικού λαού και του δημοσιογραφικού κόσμου. Οι συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα το αποτρόπαιο γεγονός είναι προς το παρόν (25/3) ανεξακρίβωτες και δυσεπίλυτες. Πρόκειται για δολοφονία ή αυτοκτονία; Ποια τα κίνητρα; Ότι κι αν έχει συμβεί η τραγικότητα του γεγονότος δε μειώνεται, ούτε υποβαθμίζεται. Όσο σίγουρο είναι όμως πως υπάρχουν υπαίτιοι και ηθικοί αυτουργοί, άλλο τόσο είναι βέβαιο πως αυτοί δεν είναι αποκλειστικά και μόνο οι νταήδες της Γαλακτοκομικής.

Μεγαλώνοντας σε μια κοινωνία όπως η κρητική, μεγάλο μέρος της οποίας προωθεί τις macho συμπεριφορές κατά δικαίων και αδίκων, σε κάποιες περιπτώσεις ακόμη και την αυτοδικία για λόγους τουλάχιστον αστείους, δεν είναι ιδιαίτερα δύσκολο ορισμένοι να εκμεταλλευτούν την ηρεμία ενός ατόμου απλώς και μόνο για να ξεσπάσουν τα δικά τους απωθημένα. Πρόκειται για έναν ακόμη φαύλο κύκλο της ελληνικής αλλά και εν γένει της σύγχρονης δυτικής κοινωνίας όπου ο μυϊκά και σωματικά ισχυρότερος μπορεί να κάνει ότι του κατέβει σε κάποιον πιο αδύναμο, χωρίς να έχει υπάρξει κάποια σοβαρή αιτία ή παρεξήγηση.

Αποτελεί μια ξεκάθαρη και ολοφάνερη μικρογραφία της εκμετάλλευσης των χαμηλότερων («αδύναμων») οικονομικά στρωμάτων από τα αντίστοιχα υψηλότερα («δυνατοί»), με σκοπό την ενίσχυση και την αύξηση των κερδών τους. Με παρόμοιο τρόπο ορισμένοι προβαίνουν στο λεγόμενο «bullying» εναντίον ασθενέστερων ατόμων, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να επιτύχουν την ενίσχυση και την αύξηση του «ανδρισμού» και της «μαγκιάς» τους.

Πολύ πιθανό φυσικά το ενδεχόμενο οι ίδιοι οι bullies να έχουν πέσει πρώτοι θύματα αυτής της κατάστασης από μέλη του οικογενειακού τους περιβάλλοντος. Εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο ή αλλιώς το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, όχι όμως για λόγους επιβίωσης ή αυτοπροστασίας, αλλά, απλώς και μόνο γιατί «μπορεί». Μήπως όλα αυτά μας θυμίζουν το σύνολο του καπιταλιστικού, φιλελεύθερου και εβραιοκρατούμενου κόσμου; Και ο κύκλος συνεχίζεται, ανοίγει και μεγαλώνει συνεχώς, όλο και περισσότερο, δίχως το τέλος του να φαίνεται κοντινό.

Δυστυχώς, είναι αυτή η κοινωνία στην οποία ο κάθε άνθρωπος καλείται να αναπτύξει από μόνος του βασικές άμυνες και ικανότητες αυτοπροστασίας απέναντι στη λεκτική και σωματική βία που κάποια στιγμή θα δεχθεί. Αναφερόμαστε σε ικανότητες που η κοινοβουλευτική δημοκρατία, το τελειωμένο κράτος, η εκφυλισμένη εκπαίδευση και εν πολλοίς η «αγία» ελληνική οικογένεια δε διδάσκει στα νέα άτομα, οι οποίες όμως είναι απολύτως απαραίτητες στη σύγχρονη ζούγκλα που μας περιβάλλει.

Όλη αυτή η έλλειψη αυτοπροστασίας δικαιολογείται με λέξεις κενές νοήματος και περιεχομένου ή ακόμη χειρότερα με το φόβο να μη βγει το παιδί μας βίαιο κι επιθετικό, κοινώς με την άποψη πως «η βία γεννάει βία». Στην προκειμένη περίπτωση όμως μιλάμε για άμυνα ενάντια στη βία που νομοτελειακά κάποια στιγμή θα υποστούμε, σε διάφορες μορφές, παραλλαγές και επίπεδα.

Το να διδάξεις στη νέα γενιά στοιχειώδεις τεχνικές και κανόνες υπεράσπισης εαυτού δεν είναι ντροπή. Το να μπορέσεις να θέσεις το όριο, τη λεπτή κόκκινη γραμμή ανάμεσα στην άμυνα και την αναίτια επίθεση αποτελεί κάτι δύσκολο μα όχι ανέφικτο αν γίνει τακτικά και μεθοδικά, εκκινώντας από τα πρώτα μαθητικά χρόνια του ατόμου. Να μια γοητευτική πρόκληση για όλους μας.

Το να αφήνεις όμως το παιδί σου έρμαιο στις διαθέσεις ορισμένων κομπλεξικών, αυτό είναι και ντροπή και όπως αποδεικνύεται σε πλείστες περιπτώσεις δολοφονική αδιαφορία.

Το bullying και οι παρομοίου τύπου οι πρακτικές και μέθοδοι, ασφαλώς και δε μπορούν να σχετίζονται στο ελάχιστο με μια εθνικοσοσιαλιστική κοινωνία και την αλληλεγγύη που αυτή πρεσβεύει και αποζητά. Βασική και θεμελιώδης αρχή του κοινοτισμού και της οικοδόμησης υγιών κοινωνικών σχέσεων μεταξύ ομόφυλων και ομοεθνών ατόμων, είναι αυτή της αλληλεγγύης, του σεβασμού και της αμοιβαίας κατανόησης. Ένας νεαρός που δυσκολεύεται για οποιουσδήποτε λόγους να κοινωνικοποιηθεί δεν πρέπει να δέχεται χλευασμό, αποδοκιμασία, κατάκριση.

Τουναντίον, εάν τα πράγματα και οι αρχές της κοινωνίας ήταν διαφορετικές από εκείνες που επικρατούν σήμερα, οι θεωρούμενοι «μάγκες» θα προέτρεπαν το Βαγγέλη, αλλά και όσα παιδιά έχουν παρόμοια συμπεριφορά να τους ακολουθήσει σε μια νυχτερινή έξοδο, θα προσπαθούσαν να ανεβάσουν την αυτοπεποίθησή του, να τον βοηθήσουν να πιστέψει στον εαυτό του, να αγκαλιάσουν τα προβλήματα και τις αδυναμίες του.

Η εκμετάλλευση και η τρομοκράτηση ενός νεαρού από συνομηλίκους του δε μπορεί παρά να θεωρηθεί απόρροια και αποτέλεσμα νοοτροπιών που καλλιεργούνται εδώ και αρκετές δεκαετίες στην κοινωνία μας, η εξάλειψη και ο τερματισμός των οποίων, αποτελεί καθήκον όλων μας, πρωτίστως όμως των γνήσιων εθνικοσοσιαλιστών.

Δε θα μπορούσαμε να αφήσουμε ασχολίαστη την περισσή υποκρισία και την επιχείρηση εκμετάλλευσης του τραγικού γεγονότος από τους πολιτικά ορθούς ή πιο σωστά πνευματικά ανάπηρους υπανθρώπους των media.

Μαζικό κύμα δηλώσεων εναντίον των «φασιστικών» συμπεριφορών προς παιδιά που είναι «διαφορετικά», χωρίς φυσικά να εξηγούν τι εννοούν με τη χρήση αυτής της λέξης.

Για ακόμη μια φορά βρήκαν την ευκαιρία να εκφράσουν αοριστίες και να επιχειρήσουν την επιβολή της δικής τους αριστερίζουσας πολιτικής ατζέντας, βάζοντας συμπεριφορές, πράξεις και ιδέες στο ίδιο τσουβάλι, αναθεματίζοντας όσους τραμπουκίζουν τους *«αδύναμους και κακόμοιρους»* λαθρομετανάστες, ομοφυλόφιλους ή τραβεστί, παραλληλίζοντας και εξισώνοντας μερικές τυχαίες σφαλιάρες με μια δολοφονία και αποκαλώντας τους δολοφόνους *«φασίστες»*. Πολύ αμφιβάλλουμε φυσικά αν οι τελευταίοι είχαν έστω και την ελάχιστη, επιδερμική σχέση με τη συγκεκριμένη ιδεολογία. Οι πράξεις τους πάντως δεν αποδεικνύουν κάτι τέτοιο. Το αντίθετο μάλιστα. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί πως η συνολική συμπεριφορά τους αρμόζει στη μηδενιστικού τύπου αντίληψη «βία για τη βία», αντίληψη που βρίσκεται διάχυτη στους μπολσεβίκους και τον αναρχικό χώρο.

Είναι πραγματικά αστείο εκείνοι που κατηγορούν εμάς για γενίκευση και μονολιθικές αντιλήψεις να επιδεικνύουν τα παραπάνω χαρακτηριστικά σε υπερθετικό βαθμό. Αρνούνται επιδεικτικά να αντιληφθούν ή έστω προσποιούνται πως δεν κατανοούν πως όπως ακριβώς όλοι οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο δε μπαίνουν και όλες οι διαφορετικότητες στο ίδιο τσουβάλι. Η στενομυαλιά και η αντιρατσιστική υστερία, τα σύνδρομα και τα συμπλέγματα που τους διακατέχουν, τους οδήγησαν να παρομοιάσουν και να συγκρίνουν τη μοναχικότητα ενός νεαρού με παντός είδους σεξουαλικές ανωμαλίες και διαστροφές, σπιλώνοντας και ασεβώντας στη μνήμη του.

Το μόνο που καταφέρνουν είναι να γελοιοποιούνται και να μεγιστοποιούν την οργή του υγιώς σκεπτόμενου κόσμου εναντίον τους. Δε φαίνεται να έχουν καταλάβει πως όσο κι αν προσπαθούν να επιβάλλουν γενικεύσεις του τύπου *«όλοι ίσοι-όλα ίδια»* ή στην πιο λαϊκή εκδοχή *«αδερφές και παλικάρια γίνανε μαλλιά κουβάρια»* δεν επιτυγχάνουν τίποτα περισσότερο από το να κερδίσουν έναν ακόμα διεστραμμένο στη στρατιά των οπαδών/ψηφοφόρων τους. Οι χρήσιμοι ηλίθιοι έχουν κι αυτοί πάντοτε το ρόλο τους. Να τους χαίρονται.

Οι όσοι εναπομείναντες υγιείς Έλληνες θα δείξουμε τη συμπαράστασή μας μόνο σε όσους θεωρούμε ομοίους μας και όχι σε οποιονδήποτε διαστροφέα πνεύματος και σώματος μας υποδεικνύουν οι ελεγχόμενες φυλλάδες, τα κωλοκάναλα της διαπλοκής και οι ξερόλες κονδυλοφόροι.

Η αλληλεγγύη είναι ένα αγαθό που πρωτίστως πρέπει να υπάρχει ανάμεσα σε όμοιους, όχι να σπαταλιέται προς οποιονδήποτε μη λαμβάνοντας υπ' όψιν τα χαρακτηριστικά του, τις διαταραχές και τα κουσούρια που κουβαλάει. Κι αν τελικά επιδείξουμε την αλληλεγγύη και την αρωγή μας προς κάποιον, καλό θα ήταν να είναι προς ένα παιδί σαν το Βαγγέλη, όχι προς το σύστημα και τα καλοπληρωμένα τσιράκια του που μοναδικό τους στόχο έχουν να μας κάνουν σαν τα μούτρα τους…

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΠΙΣΩ

Ως πολιτικοποιημένα και όχι αποβλακωμένα όντα, όλοι μας, λιγότερο ή περισσότερο, έχουμε κατά καιρούς έρθει σε επαφή με άτομα, χώρους, πρόσωπα και καταστάσεις σχετιζόμενα με την Ιδέα μας, είτε υπό τη μορφή του περαστικού φετιχιστή, είτε άτομα που μπορεί φαινομενικά να πίστευαν τα ίδια πράγματα με εμάς, στην πράξη όμως αποσκοπούσαν σε άλλα οφέλη, και ανάμεσα σε όλους αυτούς και λίγους, ελάχιστους ίσως, πραγματικούς ιδεολόγους και αγωνιστές.

Σε κάποιο βαθμό, οι περισσότεροι από εμάς περάσαμε από οργανώσεις, γραφεία, κόμματα και νεολαίες, που σε δεδομένη στιγμή της ζωής μας μας εξέφραζαν, ακόμη όμως κι αν δε μας εξέφραζαν απόλυτα, εμείς νιώθαμε πως προσφέραμε σε αυτό που αγαπάμε, μέσω της ενασχόλησής και της ενεργούς συμμετοχής μας στον εκάστοτε πολιτικό/κομματικό φορέα. Δίχως αντάλλαγμα ή πονηρές εξυπηρετήσεις, απλώς και μόνο για να αισθανθούμε ζωντανοί, για να ενισχύσουμε την Πίστη μας, για να μάθουμε και να διδαχτούμε όσα περισσότερα μπορούσαμε και φυσικά για τη διάδοση των πιστεύω μας στα πλατειά στρώματα της κοινωνίας. Θυσιάσαμε κόπο, χρόνο, προσωπικές στιγμές, χρήματα, κάποιοι ακόμα και το ίδιο τους το αίμα, άλλοι υπέστησαν διώξεις και παρενοχλήσεις από κράτος και παρακράτος και κάποιοι πολύ γνωστοί σε όλους μας πρόσφεραν την ίδια τους τη ζωή.

Ήρθαμε σε σύγκρουση με το οικογενειακό και φιλικό μας περιβάλλον, αμφιβολίες στοίχειωσαν το μυαλό μας,

χαλάσαμε κοινωνικές επαφές με άτομα στα οποία ήταν σχεδόν αδύνατον να γίνουμε αρεστοί και αποδεκτοί, αφού διακατέχονταν από προκατάληψη, στενομυαλιά και ποικίλων ειδών συμπλέγματα.

Οι αιώνιες απορίες τους ήταν, συνοπτικά, οι παρακάτω: " Γιατί να είσαι ναζί ή φασίστας; Δε σου αρέσει η δημοκρατία; Γιατί μισείς τους Εβραίους; Δε σου αρέσει δηλαδή η Μπιγιονσέ; Είσαι λάτρης του Χίτλερ; ", ενώ ο γράφων είναι απόλυτα πεπεισμένος πως όλοι όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές έχουν ακούσει σχόλια του τύπου: " Ο Χίτλερ έκανε σαπούνι 6.000.000 Εβραίους και αιματοκύλισε τον κόσμο. Η χούντα βασάνισε κόσμο.

Ο Μεταξάς έβαζε τους αριστερούς να πιουν ρετσινόλαδο. Οι ναζί έκαψαν το χωριό μου. Οι ακροδεξιοί ήταν δωσίλογοι και κατέδιδαν κόσμο στους Γερμανούς. Οι ταγματασφαλίτες ήταν δολοφόνοι ", και πολλές, άπειρες ακόμη ανόητες και άνευ σημασίας κραυγές, που έκαναν τα αυτιά μας να πονούν και μας χάριζαν άφθονο γέλιο, βλέποντας τις αστικές τους χαζόφατσες να γουρλώνουν τα μάτια τους, να μας κοιτάζουν με άσβεστο μίσος (κατηγορία την οποία συνήθως προσάπτουν σε μας), να σοκάρονται από το γεγονός πως δε βλέπουν όλοι τα πράγματα υπό την ίδια οπτική γωνία με εκείνους.

Η ουσία όμως απ' όλες αυτές τις εμπειρίες, δυσάρεστες κι ευχάριστες, είναι πως αποκομίσαμε διδάγματα χρήσιμα για το μέλλον και πως, μέσω αυτών των εμπειριών, αντιληφθήκαμε πόσοι και ποιοι πραγματικά αξίζουν και πλάι σε ποιους μπορούμε να αγωνιστούμε και να βασιστούμε. Ωριμάσαμε, δυναμώσαμε, γίναμε ικανοί να ξεχωρίσουμε την "ήρα από το στάρι".

Κοιτάζοντας πίσω, οι περισσότεροι από εμάς, πιθανότατα, θα νιώσουμε ανάμεικτα συναισθήματα. Τη χαρά του αγώνα. Την ευχαρίστηση της συνάντησης με τους συντρόφους μας, της συζήτησης, της δράσης, ακόμη και της μπυροποσίας μαζί τους. Την αδρεναλίνη να φτάνει στα ύψη στις δύσκολες στιγμές. Την οργή για εκείνους που μας εγκατέλειψαν σε αυτές.

Το θυμό και την απογοήτευση για αυτούς που ξεπούλησαν τις Ιδέες τους, γι' αυτούς που βολεύτηκαν, για άλλους που έκαναν στροφή 180 μοιρών και έγιναν antifa, δεξιάς ή αριστερής παρέκκλισης, εν μία νυκτί, καθώς αυτό είναι πιο εύκολο, εύπεπτο, "*μοδάτο*" κι έτσι "βρίσκουμε πιο πολλές γκόμενες". Το μίσος για τους ρουφιάνους και τους πράκτορες. Το αίσθημα της αλληλεγγύης που δείξαμε και δεχτήκαμε σε άσχημες καταστάσεις, που περιμέναμε χωρίς ανταπόκριση από άλλους.

Τη μελαγχολία για πράγματα που έκανες ή πέρασες μαζί με άλλους, άλλους οι οποίοι χάθηκαν ή απορροφήθηκαν απ' το σύστημα με την πάροδο των ετών... Τη νοσταλγία για τις "τρέλες" που έκανες όταν ήσουν πιο μικρός, όχι πιο νέος, αφού εμείς είμαστε και θα παραμείνουμε για πάντα νέοι! Την περηφάνια, γιατί εσύ αγωνίζεσαι και δεν είσαι σαν τους άλλους! Και είναι τελικά γι' αυτήν την αδιαπραγμάτευτη, την απρόσβλητη περηφάνια, εξ' αιτίας της οποίας δε μετανιώνεις για ΤΙΠΟΤΑ και δε ζητάς συγχώρεση από ΚΑΝΕΝΑΝ!

Η Ηθική μας και η στάση ζωής μας δε μας επιτρέπουν να σπαταλάμε χρόνο και σάλιο σε φθηνές συγγνώμες, ειδικά

από άτομα ανήθικα, δίχως πνευματικό επίπεδο, ανιδεολόγητα, χωρίς κανένα ιδανικό και χωρίς τίποτα ανώτερο στο οποίο να πιστεύουν. Πρόκειται για ανθρώπους που προδίδουν καθημερινά τη Φυλή και το Έθνος τους και στο βωμό του Μαμμωνά θυσιάζουν Πατρίδα, Οικογένεια και γενικότερα οτιδήποτε όμορφο κι ευγενικό κληρονομήσαμε από τις προηγούμενες γενιές. Σίγουρα λοιπόν, ακόμη κι αν επρόκειτο να απολογηθούμε σε κάποιον, δε θα ήταν σε αυτούς.

Το παρελθόν, υπό την εθνικοσοσιαλιστική οπτική, δεν είναι κάτι αόριστο και αφηρημένο, ούτε κάτι που απλά πέρασε και δεν ξαναέρχεται. Είναι απείρως περισσότερα. Το παρελθόν αποτελεί οδηγό του παρόντος και ρυθμιστή του μέλλοντος. Οι πράξεις μας, τα γραπτά μας, οι λόγοι μας, το σύνολο της πνευματικής και υλικής μας παραγωγής μας συνοδεύει και μας επηρεάζει σε όλο το υπόλοιπο της ζωής μας. Κάθε μία θεωρητικά ασήμαντη ή ακόμα και ξεχασμένη λεπτομέρεια της ζωής μας, αποτελεί ένα λιθαράκι στην προσωπικότητα που έχουμε χτίσει και εν πολλοίς τουλάχιστον θα διατηρήσουμε μέχρι το πέρας του επίγειου βίου μας.

Πιστεύουμε ακράδαντα πως η Ιστορία έχει σπειροειδή και όχι ευθεία μορφή, και πως σε μελλοντικούς χρόνους, τόπους, με διαφορετικούς πρωταγωνιστές επαναλαμβάνεται. Συνεπώς και η δική μας ατομική ιστορία, είναι μια ελάχιστη, ενοχλητική πάντως για πολλούς, λεπτομέρεια, τη σημασία και την ιδιαιτερότητα της οποίας καθορίζουμε εμείς με τη σκέψη μας και τη δράση μας. Οφείλουμε λοιπόν, πρωτίστως απέναντι στον εαυτό μας, εν συνεχεία δε και απέναντι στο σύνολο, να μην επιτρέψουμε η ύπαρξη μας να περατωθεί, δίχως να έχουμε προσθέσει το δικό μας λιθαράκι, δίχως να έχουμε συμβάλλει στην Ιδέα μας, δίχως πολύ απλά να έχουμε αφήσει κάτι πίσω μας για όσους θα έρθουν μετά από εμάς.

Πως θα είχε, άραγε, εξελιχθεί η ανθρώπινη Ιστορία, εάν οι πρωταγωνιστές της, οι Ήρωες, οι Μάρτυρες, οι Φιλόσοφοι, οι Καλλιτέχνες, οι Επαναστάτες δεν κοίταζαν πίσω, αντλώντας συμπεράσματα, παραδείγματα και πρότυπα από όσους πέρασαν πριν από αυτούς; Θα ήταν οι πράξεις τους αυτές που γνωρίζουμε εάν δεν είχαν γνώση του παρελθόντος; Ασφαλώς, είναι ένα ερώτημα το οποίο είναι πολύ δύσκολο και πολύπλοκο να απαντηθεί. Πιθανόν να μην υπάρχει καμία σαφής απάντηση. Αναμφίβολα όμως, το παρελθόν καταλαμβάνει μια εξέχουσα θέση στο πνεύμα κάθε μεγάλης μορφής, κάθε υγιώς σκεπτόμενου ανθρώπου, κάθε τιτάνα της διανόησης.

Η στοιχειώδης μελέτη Ιστορίας, Κλασσικής Λογοτεχνίας και Φιλοσοφίας αποδεικνύουν τα παραπάνω, τα οποία δεν αποτελούν ένα αυθαίρετο προσωπικό συμπέρασμα, αλλά απόσταγμα εμπειρίας ανδρών με τεράστιο πνευματικό υπόβαθρο, ανδρών το όνομα των οποίων προκαλεί ρίγος, δέος και σεβασμό, ακόμη κι αν έχουν περάσει χιλιάδες χρόνια από τη σύντομη ενσώματη ύπαρξή τους, τη συμμετοχή τους στα κοσμικά δρώμενα και το πέρασμα τους στην αιωνιότητα και την αθανασία.

Σε αυτό το σημείο, θα πρέπει να γίνει μια παρένθεση, για να τονισθεί πως ο γνήσιος Εθνικοσοσιαλισμός απεχθά-

νεται και θεωρεί τελείως ανούσια τη στείρα και γελοία παρελθοντολαγνεία, την αναφορά, δηλαδή, και τη νοσταλγία για άλλες εποχές, με μοναδικό σκοπό να *"ευλογήσουμε τα γένια μας"*, να εκφράσουμε μια εκτίμηση κι ένα σεβασμό προς τους προγόνους μας, με έναν τρόπο που ούτε οι ίδιοι θα ήθελαν, αφού με φθηνές εκφράσεις και κενές νοήματος λέξεις για το "πόσο σπουδαίοι ήταν", όχι μόνο δεν καταφέρνουμε τίποτε περισσότερο πέραν της αυτογελοιοποίησης, αλλά τις πιο πολλές φορές, όσοι διακατέχονται από το εν λόγω σύνδρομο είναι παντελώς ανάξιοι για να επιβεβαιώσουν τους λόγους τους με πράξεις και αρκούνται σε περιγραφές και θριαμβολογίες αναφορικά με γεγονότα, τα οποία οι ίδιοι δε μπορούν ούτε να διανοηθούν, ούτε να προσεγγίσουν.

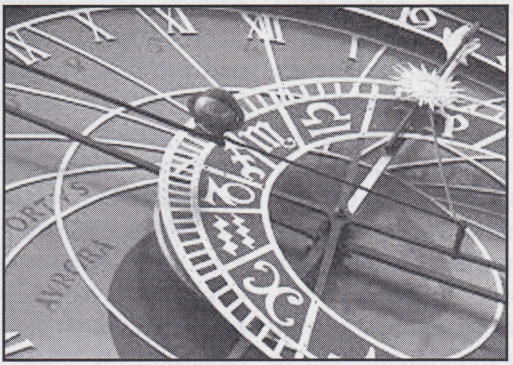

Άλλο πράγμα λοιπόν η εθνική μνήμη και άλλο η αγωνιώδης προσπάθεια να πιαστούμε από τις περασμένες γενιές και τα όσα εκείνες κατόρθωσαν, μη θέλοντας να αποδεχτούμε την πιθανή δική μας ανεπάρκεια κι ανικανότητα να τους μιμηθούμε και να τους μοιάσουμε. Η λατρεία των προγόνων μας είναι κάτι ιερό κι επιβεβλημένο, η λήθη και η αχαριστία απέναντί τους ασυγχώρητες. Εξ' ίσου ασυγχώρητη είναι όμως η αδράνεια και η αναμονή για "από μηχανής θεούς" και "μεσσίες" που θα λύσουν με ένα μαγικό ραβδάκι όλα τα υπάρχοντα προβλήματα και θα μας θέσουν ξανά σε τροχιά ακμής, δίχως εμείς να έχουμε κουνήσει ούτε το μικρό μας δαχτυλάκι.

Σε καμία περίπτωση δε θα πρέπει να θεωρήσουμε τυχαίο τον πόλεμο που δέχεται η Ιστορία ως επιστήμη συνολικά, αλλά και πιο συγκεκριμένα η ελληνική και ευρωπαϊκή Ιστορία, από τα σιωνιστικά και μασονικά κέντρα αποφάσεων, με ένα και μοναδικό σκοπό, την απαλοιφή της εθνικής και φυλετικής συνείδησης, την πλήρη και οριστική διαγραφή του παρελθόντος από το νου και την ψυχή του λευκού ανθρώπου, διότι γνωρίζουν πολύ καλά ότι είναι ο μοναδικός άνθρωπος που έχει τη δυνατότητα, ορμώμενος και εμπνεόμενος από την καταγωγή και τις ρίζες του να στραφεί αποτελεσματικά εναντίον τους και να βγει νικητής.

Αυτό ακριβώς είναι που αποτελεί το μεγαλύτερο, το βαθύτερο φόβο τους. Γι' αυτό και βυσσοδομούν τόσο λυσσαλέα εναντίον της διδασκαλίας του παρελθόντος στα νέα παιδιά. Διότι, ακόμη και η ελάχιστη πιθανότητα, μία από τις επόμενες γενιές αυτών των παιδιών να ξεσηκωθεί, έχοντας αυτογνωσία και γνωρίζοντας τον ύπουλο και υπονομευτικό τους ρόλο, και να τους στείλει στη θέση που τους αξίζει, αποτελεί το χειρότερο, αλλά ίσως όχι και τόσο μακρινό εφιάλτη τους.

Με πρώτο διδάξα το Φαλμεράγιερ, εν συνεχεία το Ντυροζέλ και τις θεωρίες περί "μαύρης Αθηνάς", φτάνουμε στο σήμερα και τους έμμισθους αντεπιστήμονες-φερέφωνα του εξάκτινου αστέρα, όπως η Ρεπούση, η Δραγώνα, ο Βερέμης και άλλοι. Όπως όμως μέχρι τώρα δεν πέτυχαν να πραγματοποιήσουν τα μισάνθρωπα σχέδιά τους, ματαιοπονούν αν πιστεύουν πως θα τα καταφέρουν στο μέλλον. Το αίμα των ηρώων είναι πιο ιερό απ' το μελάνι των σοφών, τις προσευχές των πιστών και ασφαλώς από τις ανίερες και σαδιστικές επιθυμίες και επιταγές των στοών.

Θέτοντας λοιπόν νέους στόχους, ατομικά και κινηματικά, δε θα πρέπει επ' ουδενί λόγω να πάψουμε να κοιτάζουμε πίσω για να μπορέσουμε να βελτιωθούμε, να αντλήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερα παραδείγματα προς μίμηση, αλλά και αποφυγή, να αναζητήσουμε τους κατάλληλους εκείνους κρίκους της αλυσίδας δίπλα στους οποίους ευελπιστούμε να κριθούμε άξιοι να προσθέσουμε και το δικό μας.

Με λίγα λόγια, το παρελθόν δεν πρέπει να αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά μέσο για καλυτέρευση εαυτού και συνόλου. Το βλέμμα μας δεν πρέπει να παραμένει απλανές και προσκολλημένο στα όσα πέρασαν, αλλά αφού απορροφήσει και καταγράψει τις απαραίτητες πληροφορίες, να στραφεί ξανά στη ζοφερή πραγματικότητα του σήμερα και τελικά να δει μπροστά, να ονειρευτεί και να πλάσει το μέλλον που κάποιοι επιχειρούν είτε να του στερήσουν τελείως, είτε να το καταστήσουν τόσο ασαφές, σκοτεινό και αόριστο, ώστε να μη μπορεί να το αντικρύσει κατάματα.

Διά της συγχύσεως και της ελλείψεως οράματος και ξεκάθαρων λύσεων, το άτομο γεμίζει αγωνία, αμφιβολίες, θλίψη και απελπισία. Το πνευματικό σκότος στο οποίο μας βύθισαν, το τέλμα μέσα στο οποίο μας έριξαν οι αστοί λαοκόλακες και οι γλοιώδεις υπηρέτες του δεν αντιμετωπίζεται από ανθρώπους δίχως Ταυτότητα και Πολιτισμό, χωρίς βάσεις και σαφή καταγωγή. Εάν από ένα δένδρο καταφέρεις να αποκόψεις τις ρίζες του, δεν του απομένει πολύς χρόνος ζωής, ακόμη κι αν πρόκειται για ύπαρξη υπεραιωνόβια.

Οι ρίζες είναι εκείνες που θρέφουν την όλη ύπαρξη του δένδρου, καλύπτουν τις καθημερινές ανάγκες του, είναι τα θεμέλια εκείνα των οποίων η αξία και σημασία για την επιβίωση και διαιώνιση του είδους δεν επιδέχονται αμφισβητήσεως. Σε μεταφυσικό/μυθολογικό επίπεδο, το Yggdrasil είναι το Δένδρο της Ζωής και του Κόσμου για τους Σκανδιναβούς.

Οι ρίζες του φθάνουν μέχρι τα έγκατα της Γης, αναδεικνύοντας με αυτόν τον τρόπο τη βαθύτατη ουσία τους και το πόσο δύσκολο κι ανήθικο είναι αυτές να ξεριζωθούν, συνδέοντα δε μέσω του Δένδρου με τον Ουρανό, αφού ο άνθρωπος ως άνω-θρώσκω, δε μπορεί παρά να κοιτάζει ψηλά προς το Φως και να ατενίζει το μέλλον με διαύγεια πνεύματος και καθαρότητα ψυχής. Υπό αυτό το πρίσμα, έχουμε το εξής τρίπτυχο: Ρίζες/Παρελθόν-Δένδρο/Παρόν-Ουρανός/Μέλλον.

Οι Ρίζες/Παρελθόν, βεβαίως, είναι εκείνες που με την ενέργεια που μεταδίδουν απλόχερα βοηθούν ολόκληρο τον οργανισμό, κάθε φυλλαράκι/άτομο/μονάδα του Δένδρου/Παρόντος

να αναπτυχθεί και να συνεχίσει να ακουμπά και να αποβλέπει στον Ουρανό/Μέλλον. Μια ιερή σύνδεση, μια αδιάσπαστη κοσμική και οντολογική ενότητα, από την οποία ουδέν εκ των τριών στοιχείων πρέπει να λείπει ή να υποτιμάται.

Συνοψίζοντας, ο άνθρωπος αποτελεί μέλος μιας Κοινότητας/Ενότητας που του επιτρέπει να πατά γερά στα πόδια του, να σκέπτεται, να δρα, να σχεδιάζει, να οραματίζεται. Ένας άνθρωπος των Ιδεών μας, επομένως, δε μπορεί παρά να λαμβάνει πολύ σοβαρά υπ' όψιν του το παρελθόν, να το τιμά με τη στάση ζωής του και όχι να το προσβάλλει μένοντας άπραγος, στάσιμος και απαθής, αφού όπως η συνεχής κίνηση είναι που δίνει ζωή στο σύμπαν, αντίστοιχα η δική μας κινητικότητα είναι που μπορεί να κινητοποιήσει και να δώσει ενέργεια στους τροχούς της Ιστορίας.

Ο κάθε ένας από εμάς, σαφώς έχει τις προσωπικές του αναμνήσεις και βιώματα, εν πολλοίς δε καθοδηγείται από αυτά. Οι αποφάσεις μας, οι επιλογές μας, η δραστηριοποίησή μας σήμερα θα αποτελέσουν τις μελλοντικές μας αναμνήσεις, ένα κομμάτι του "παρελθόντος" που θα κληθούν να μελετήσουν τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας.

Η επιτυχία και η μεγαλύτερη επιβράβευση για μας θα είναι, όταν το ανακαλύψουν και το προσεγγίσουν ένα χαμόγελο να σχηματιστεί στο πρόσωπό τους κι όχι να στρέψουν τρομαγμένα και αηδιασμένα το βλέμμα τους προς άλλη κατεύθυνση. " ***Κριτές, θα μας δικάσουν οι αγέννητοι, οι νεκροί ".***

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ

Ο ΚΑΤΑ ΣΩΚΡΑΤΗ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Όταν ρώτησαν το Σωκράτη να τους δώσει τον ορισμό του μορφωμένου ανθρώπου, δεν ανέφερε τίποτε για τη συσσώρευση γνώσεων. "**Η μόρφωση**", είπε, "**είναι θέμα συμπεριφοράς...**"

Ποιους ανθρώπους λοιπόν θεωρώ μορφωμένους;

α) Πρώτα απ' όλους αυτούς που ελέγχουν δυσάρεστες καταστάσεις, αντί να ελέγχονται από αυτές...

β) Αυτούς που αντιμετωπίζουν όλα τα γεγονότα με γενναιότητα και λογική.

γ) Αυτούς που είναι έντιμοι σε όλες τους τις συνδιαλλαγές.

δ) Αυτούς που αντιμετωπίζουν γεγονότα δυσάρεστα και ανθρώπους αντιπαθείς καλοπροαίρετα.

ε) Αυτούς που ελέγχουν τις απολαύσεις τους.

στ) Αυτούς που δε νικήθηκαν από τις ατυχίες και τις αποτυχίες τους.

ζ) Τελικά, αυτούς που δεν έχουν φθαρεί από τις επιτυχίες και τη δόξα τους..."

ΣΩΚΡΑΤΗΣ (469-399 π.Χ.)

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Παρασκευή βράδυ με την παλιοπαρέα σε ένα από τα γνωστά στέκια της παλιάς μου γειτονιάς. Οι μπύρες και τα ρακόμελα δίνουν και παίρνουν συνοδευόμενα από αστεία, πειράγματα και φιλοφρονήσεις. Το μαγαζί γεμάτο, εμείς στριμωγμένοι σε μια γωνίτσα, μα δε μας πειράζει διόλου.

Τρώμε τα τελευταία αποφάγια μιας ποικιλίας, πίνουμε τις τελευταίες μας γουλιές, έφτασε η ώρας της αναχώρησης. Καληνυχτίζω την κοπέλα μου με ένα φιλί, δίνουμε τα χέρια με τα παλλικάρια και ανανεώνουμε το ραντεβού μας για την επόμενη. Μια ωραία έξοδος μόλις ολοκληρώθηκε. Ή μήπως όχι;

Στέκομαι μόνος πλέον. Λίγο το οινόπνευμα, λίγο η έλλειψη όρεξης για ύπνο, ξεκινώ μια ιδιότυπη, ίσως και ιδιόρρυθμη κουβέντα με τον εαυτό μου. "Τι να κάνουμε τώρα; Δε θέλω να πέσω για ύπνο".

Σιγά σιγά μια παιδική ανάμνηση αρχίζει να έρχεται στο προσκήνιο. Τότε που γυρνούσα κάθε στενό, κάθε πλατεία, κάθε δρόμο κοντά στο σπίτι και το σχολείο μου. Μια σκέψη φαινομενικά απλοϊκή, αλλά κατά βάθος ιδιαίτερα ρομαντική. Έρχεται σχεδόν αμέσως η απάντηση. "Απόψε ας κάνουμε κάτι διαφορετικό. Αυτό που έκανες κάποτε, μα οι υποχρεώσεις και η αλλαγή περιβάλλοντος σε έκαναν να ξεχάσεις. Απόψε είμαστε εγώ κι εσύ. Ελεύθεροι όσο ποτέ. Απόψε θα βαδίσουμε σα λύκοι ξεχωριστά από τις μάζες που τώρα είτε θα πέφτουν για ύπνο, είτε θα ξενυχτάνε άσκοπα στα μπουζούκια και τα "μοδάτα" clubάκια".

Τα μεσάνυχτα έχουν περάσει εδώ και αρκετή ώρα και και πλέον μοναδικά φώτα στο δρόμο είναι οι λάμπες

του δήμου, μερικά ξεχασμένα χριστουγεννιάτικα φωτάκια σε μπαλκόνια που ακόμη προσφέρουν ένα γιορτινό τόνο στην ατμόσφαιρα...και η Σελήνη.

Αυτή η μοναδική, η ακαταμάχητη, η ατέλειωτη και αιώνια γοητευτική. Να μας φωτίζει περισσότερο απ' όλα τα φώτα του κόσμου μαζί. Με μόνο οδηγό αυτήν θα πορευτούμε σε μέρη κοντινά και οικεία, μα που για πολλούς φαντάζουν μακρινά και άγνωστα. Μέρη που έχουμε κυριολεκτικά δίπλα μας, μα πόσοι από εμάς έχουμε μπει στον κόπο να τα γυρίσουμε;

Μακριά, στο βάθος βλέπω τον 'Αη-Γιώργη στο Λυκαβηττό να δεσπόζει επιβλητικά. Στρέφοντας το κεφάλι μου, βλέπω το λόφο. Δεν έχει τόση σημασία το όνομά του, όσο τα συναισθήματα που με κάνει να νιώσω. Δέος, σεβασμός, πίστη και θαυμασμός.

Τα ψηλά μαύρα κυπαρίσσια μαζί με τους σκοτεινούς χαμηλούς θάμνους και τα γκρίζα σύννεφα, που ενίοτε λαμβάνουν περίεργα σχήματα ως φόντο συνθέτουν ένα απόκοσμο έως και τρομακτικό σκηνικό. Αραιά και που, μερικά τιτιβίσματα πουλιών έρχονται στ' αυτιά μου από εκεί. Πόσα κρυμμένα μυστικά, πόσα θαμμένα μυστήρια και πόσοι ξεχασμένοι γρίφοι να βρίσκονται άραγε στις παρυφές του, παραμονεύοντας και περιμένοντας τον επίδοξο και γενναίο ερευνητή να τα ανακαλύψει;

Έχοντας το υπέροχα ανατριχιαστικό τοπίο στα δεξιά μου προχωρώ ευθεία σε ένα δρόμο γνώριμο, του οποίου όμως την ομορφιά πρώτη φορά συλλαμβάνει ο νους μου σε όλη της την έκταση. Καταπληκτικά νεοκλασσικά, διατηρητέα κτίρια ολόγυρά μου, με διάφορα αρχαιοελληνικά σύμβολα περίτεχνα σκαλισμένα πάνω τους. Ένα αχνό χαμόγελο διαγράφεται νοερά στα χείλη μου...Η παλιά Αθήνα ζει και βασιλεύει!

Λίγα μέτρα πιο κάτω, ένα μικρό παρκάκι και στ' αριστερά μου μερικά κατηφορικά σκαλάκια περιτριγυρισμένα από πράσινο, που οδηγούν σε μια κοντινή εκκλησία. Πρόκειται για ένα από τα ελάχιστα σημεία της πόλης μας, όπου το πράσινο διατηρείται αναλλοίωτο εδώ και δεκαετίες. Ένα μέρος στο οποίο θα αισθανθείς τη δύναμη της φύσης σε όλο της το μεγαλείο. Αγαλλίαση, χαρά και περηφάνια για όλη τούτη την ομορφιά.

Το περπάτημα συνεχίζεται αργά αλλά σταθερά. Μέχρι στιγμής δεν έχω συναντήσει κανέναν. Μοναδικοί ήχοι στ' αυτιά μου κάποια οχήματα, που όμως μου φαίνεται σα να βρίσκονται σε κάποιο παράλληλο σύμπαν ή διάσταση. Κοντά μου μεν, χωρίς όμως να έχουν την παραμικρή επίδραση ή επιρροή πάνω μου.

Τα μαρσαρίσματα και τα κορναρί-

σματά τους είναι απλά κάποιες άνευ σημασίας παραφωνίες, οι οποίες όμως συγκαλύπτονται και τελικά εξαφανίζονται από την καλοκουρδισμένη ορχήστρα του νυχτερινού απαλού αέρα, των πουλιών, ακόμα και των δύστυχων αδέσποτων που ψάχνουν για λίγη τροφή. Ασφαλώς, αυτά έχουν περισσότερο μυαλό από πολλούς "ανθρώπους"...

Προχωρώντας, συναντώ την παιδική χαρά στην οποία έπαιζα μικρός. Σαφώς αλλαγμένη, συνεχίζει όμως να αποτελεί πραγματική χαρά για τους μικρούς ζαβολιάρηδες και τις συνομήλικές τους.

Η αθωότητα κυριαρχεί σ' αυτό το μέρος, τόσο τούτη την ώρα της απόλυτης ησυχίας, όσο και τις ώρες αιχμής του πρωινού και του απογεύματος. Βλέπω τον εαυτό μου ως παιδάκι, να κάνει κούνια, τραμπάλα και τσουλήθρα, τη γιαγιά μου να με προσέχει και να με προστατεύει, πάλι εμένα σε εφηβική ηλικία με τους συμμαθητές μου να παίζουμε μπάλα με "τέρματα" μερικά δέντρα που βρίσκονται εκεί.

Το δεύτερο, νοσταλγικό αυτή τη φορά, χαμόγελο που μου χαρίζει απλόχερα η νύχτα, είναι ένα ακόμη σπουδαίο δώρο.

Μια διχάλα του δρόμου βρίσκεται τώρα μπροστά μου. Είτε θα προχωρήσω δεξιά πάνω απ' τη γέφυρα, είτε αριστερά, κατηφορικά από αυτήν. Επιλέγω το δεύτερο. Βρίσκομαι πλέον στην κάτω πλευρά και σταματώ για λίγο κοιτάζοντας το μεγάλο "Π" που η γέφυρα σχηματίζει.

Κάτι παράδοξο και ταυτόχρονα υπέροχο διαγράφεται μερικά χιλιόμετρα πιο κάτω. Είναι το μνημείο στην κορυφή του λόφου, λουσμένο από το φως της Σελήνης, μακράν ισχυρότερο από τις λάμπες που έχει τοποθετήσει ο δήμος. Συναισθήματα διαφόρων ειδών με πλημμυρίζουν. Δέος, φόβος, θαυμασμός...

Πόσες χιλιάδες χρόνια τώρα βρίσκεται εκεί, σαν πέτρινος, ακοίμητος και αμίλητος άρχοντας μα και φρουρός της περιοχής; Μια εικόνα από τα βάθη των αιώνων έρχεται στο νου μου. Μια πολύχρωμη θεϊκή συντροφιά από Νύμφες, Βάκχες, Σάτυρους και Σειληνούς να πίνει, να γλεντάει, να χορεύει γύρω από αυτό και με αρχηγούς τον Πάνα και το Διόνυσο, η παρέα να τιμά με τον τρόπο της τους Θεούς.

Αργότερα, κουρασμένοι, εξαντλημένοι απ' το νυχτερινό γλέντι και την ιερή μανία αποχωρούν ή ξαπλώνουν στο πράσινο και βυθίζονται σε ύπνο γλυκό και βαθύ.

Ο Απόλλωνας, ο Ζωοδότης Ήλιος, το

πρώτο φως της ημέρας, επιφέρει την Ιερή Αρμονία. Πάνω απ' όλους τους, σκληρός και δίκαιος, βλοσυρός μα πάντοτε λογικός ο Ζευς κρατώντας τους κεραυνούς του, παρακολουθεί ακούραστα, με ματιά προσεκτική παρατηρεί τα πάντα, έτοιμος να επιβάλλει τη δικαιοσύνη, μα και την τιμωρία όπου παρίσταται ανάγκη.

Ύστερα μια άλλη εικόνα... Δαφνοστεφανωμένοι, ντυμένοι με τις επίσημες ενδυμασίες τους, οι κάτοικοι των Αθηνών προσφέρουν θυσία αναίμακτη γύρω απ' το μνημείο για να εξευμενίσουν τον πατέρα θεών και ανθρώπων, επαναλαμβάνοντας συνεχώς ύμνους και ψαλμωδίες προς εκείνον.

Κι αυτός, με τη σειρά του, με τον αετό πάντα αγέρωχο στο πλευρό του, δέχεται με αγάπη όσα του προσφέρουν τα παιδιά του και χαίρεται με την ευημερία και την ευτυχία τους. Σταδιακά, το μυαλό μου επανέρχεται στη σύγχρονη πεζή πραγματικότητα. Συναντώ έναν τύπο που βαδίζει αντίθετα από εμένα. Ακόμα μια ανήσυχη φύση ή απλά άλλος ένας ξενύχτης; Δεν θα το μάθω ποτέ.

Στρίβω σε κάποια στενάκια, στα οποία πιθανότατα δεν έχω ξαναπατήσει ποτέ το πόδι μου. Υπέροχα σπίτια, παλιά και καινούργια, όλα όμως καθαρά και περιποιημένα εξωτερικά. Ένα παλιό κουτούκι, μερικά μαγαζιά που κλείνουν και παρέες που φεύγουν για να συνεχίσουν τη νύχτα τους κάπου αλλού.

Ηρεμία και ερημιά. Περνώ από το πίσω μέρος μιας ακόμη παλιάς εκκλησίας, και ξαναβρίσκομαι σε μέρη κάπως πιο γνώριμα. Ανεβαίνω μια μικρή ανηφόρα και ψάχνω για το σπίτι ενός

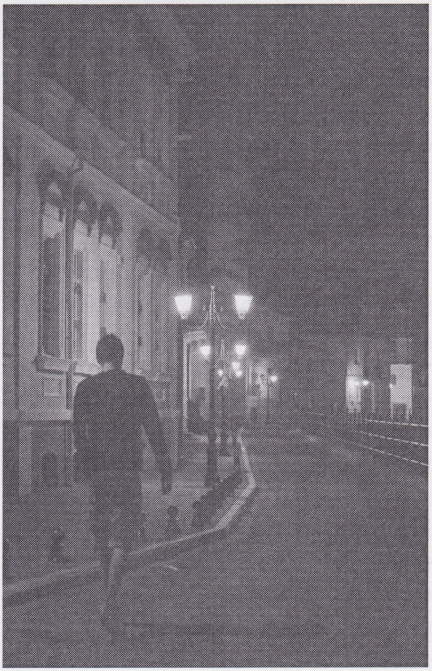

παλιόφιλου εκεί κοντά.

Θυμάμαι το όνομα της οδού, δεν είμαι σίγουρος για τον αριθμό. Η παιδική μνήμη όμως δε με ξεγελά. Το σπίτι μετά από λίγο βρίσκεται μπροστά μου. Νοερά, χαιρετώ το φίλο μου, όπου κι αν βρίσκεται, καλό φίλο που τα χρόνια μας έκαναν να χαθούμε. Ένας σύντομος κύκλος και βρίσκομαι σε μια πλατεία της οποίας τα τελευταία μπαρ και μπυραρίες κλείνουν.

Διάφορα ανόητα και απείρως γελοία συνθήματα που είναι γραμμένα στους τοίχους δε με πτοούν, αντιθέτως με πεισμώνουν και με κάνουν να αντιληφθώ τη μικρότητά τους μπροστά στην ψυχή και τη φυσιογνωμία αυτής της πόλης. Της πόλης που πρώτη δημιούργησε γράμματα, τέχνες και επιστήμες.

Η πόλη στην οποία έλαβαν χώρα χιλιάδες συζητήσεις σοφών ανδρών

προς αναζήτηση της αλήθειας, ανδρών που περπάτησαν στους ίδιους δρόμους που τώρα βρίσκομαι.

Οι δρόμοι αυτοί, στους οποίους βάδισαν εκείνοι που πρώτοι απ' όλους εναντιώθηκαν στο ρεύμα, την αδυναμία της μάζας και τις περιττές ανέσεις της.

Αυτή είναι η πόλη που ακόμη κι όταν κατακτήθηκε, συνέχισε να φωτίζει ολόκληρη την οικουμένη με το πνεύμα της. Πλέον, οι σκέψεις που με κατακλύζουν δεν είναι αποκλειστικά δικές μου, ανήκουν, θα έλεγε κανείς, στο συλλογικό υποσυνείδητο των κατοίκων των Αθηνών, αλλά και των περισσότερων Ελλήνων, όσων τουλάχιστον έχουν ακόμη μέσα τους λίγο Ελληνισμό και δεν έχουν διαβρωθεί εντελώς από τον αφύσικα τρελό τρόπο ζωής του 21ου αιώνα.

Σε αυτούς τους δρόμους έχυσαν ποταμούς αίματος ήρωες, εκκινώντας από την αρχαιότητα και τις μάχες εναντίον των βαρβάρων εισβολέων, φτάνοντας μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '40, την απόκρουση και τη συντριβή των πιο ύπουλων και αιμοβόρων ελληνόφωνων σλαβοκίνητων βαρβάρων, που σήμερα, φορώντας φιλειρηνικό και κοινοβουλευτικό προσωπείο αναδύονται στην εξουσία, εκμεταλλευόμενοι τον ύπνο, την καταστολή του υποσυνειδήτου που αναφέρθηκε παραπάνω. "Θα καταφέρουν να επικρατήσουν;", αναρωτιέμαι σιωπηλά. Θα μπορέσει η πόλη μας να καθαριστεί από το μίασμα; Ή θα είναι ένας μακρύς βαρύς χειμώνας σοβιετικού τύπου;

Ας κοιτάξουμε όλοι μας στον καθρέφτη κι ας αναλογιστούμε τις ευθύνες μας έναντι αυτού του ευλογημένου τόπου.

Παρά τις μαύρες αμφιβολίες μου και τη στιγμιαία απαισιοδοξία που αισθάνομαι, η νύχτα δεν αφήνει τη διάθεσή μου να πέσει. Είναι η ώρα εκείνη της ημέρας που ανήκει σε πνεύματα επαναστατικά, στους εξεγερμένους, στους πραγματικούς εθνικιστές και σοσιαλιστές. Η αύρα των ψυχών και η ενέργεια που έχει βαθιά μέσα στα σπλάχνα της η Αθήνα είναι ικανές να αποβάλλουν την αρρώστια διά παντός. Να μας εμπνεύσουν, να μας καθοδηγήσουν, να μας μετατρέψουν εξ' ίσου σε "γκρεμιστές και κτίστες".

Το τρίτο και τελευταίο χαμόγελο της νύχτας είναι το μεγαλύτερο μα και το πιο σοβαρό. Συνοδεύεται από βλέμμα αποφασισμένο, γροθιές σφιγμένες, μια τελευταία ματιά στη βασίλισσα Σελήνη, κατάλευκη, που μαζί με τους χιλιάδες συνοδούς και υπηρέτες της, τα άστρα δε μου επιτρέπουν να αποθαρρυνθώ ή να δειλιάσω. Η γη αυτή μας ανήκει. Καιρός να βροντοφωνάξουμε όλοι μαζί "ΤΕΛΟΣ" στο ξεπούλημά της.

Ας αφήσουμε τη νύχτα να γίνει οδηγός μας και σα στοργική μητέρα, να μας αγκαλιάσει γλυκά, αφού μονάχα εμείς είμαστε τα γνήσια τέκνα της, κι όχι φυσικά οι γνωστοί-άγνωστοι, κακομαθημένοι και θρασύδειλοι μπαχαλάκηδες.

Είμαστε σίγουροι πως θα είναι στο πλάι μας στη διεκδίκηση και την επανάκτηση όσων μας στέρησαν οι σύγχρονοι τοκογλύφοι και οι δουλικά υπάκουοι υποτακτικοί τους. Κι αυτό, γιατί είμαστε οι μόνοι που μπορούμε πραγματικά να την κατανοήσουμε και να την αγαπήσουμε.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ

BATTLE DOGS INTERVIEW

1. Αρχικά πείτε μας λίγα λόγια για σας και ένα σύντομο ιστορικό της μπάντας σας (μέλη, κυκλοφορίες, συναυλίες). Έχετε συμμετάσχει σε άλλες μπάντες στο παρελθόν ;

Αρχικά να χαιρετίσουμε τους αναγνώστες του περιοδικού σας και να σας δώσουμε συγχαρητήρια για την προσπάθεια που κάνετε μέσω του «Τρίσκελον» σε μια εποχή που έχουν εκλείψει πλέον οι έντυπες κυκλοφορίες.

Στα της μπάντας λοιπόν, οι Battle Dogs ξεκίνησαν κάπου στο 2009 από τον Δημήτρη (κιθάρα-φωνή), τον Μάκη (μπάσο) και τον Σώτο (τύμπανα). Έχουμε κυκλοφορήσει ένα ολοκληρωμένο cd στο τέλος του 2012 με τίτλο "White & Loud".

Έχουμε συμμετάσχει σε αρκετές συναυλίες εντός και εκτός Ελλάδας. Έχουμε παίξει στο Skinhouse ,για το B&H Hellas και τα Κάστρα Ιδεών εντός της χώρας καθώς και για τις οργανώσεις VFS και B&H Hexagone εκτός, για να αναφέρω μερικές.

Εγώ (Δημήτρης) ήμουν στους Last Attack και Straightline. Ο Μάκης σε T.re.at και Straightline και τέλος ο Σώτος σε Koimpressoer, Σταυροφορία, Straightline... η λίστα δεν έχει τέλος!!!

2. Τι πραγματεύονται κυρίως οι στίχοι σας ;

Οι στίχοι μας είναι κυρίως πράγματα που βιώνουμε στην καθημερινότητά μας. Ερεθίσματα που παίρνουμε από το περιβάλλον μας και θεωρούμε πως χρειάζεται να εκφέρουμε την άποψη μας. Θέματα που μας θίγουν ή αξίζει να

τραγουδήσουμε για αυτά όπως η πατρίδα, η Ευρώπη, η ταυτότητα, η μουσική, ο τρόπος ζωής και οι αξίες μας. Τέλος η σαπίλα της αριστεράς και του αντιφασισμού είναι πάντα μια πολύ καλή πηγή έμπνευσης.

3. Ποιες οι κυριότερες μουσικές επιρροές σας ;

Όλοι μας μεγαλώσαμε με Oi! και RAC ακούσματα. Από εκεί και μετά ο καθένας έχει τις δικές του επιρροές από punk, hardcoreμέχρι και metal. Συγκεκριμένα μπάντες όπως Skrewdriver, Skullhead, Englise Rose, Condemned 84, 4 Skins, Steelcapped Strength, Blue Eyed Devils, Bully Boys, H8 Machine, Kill Baby Kill! μέχρι Motorhead και rockabilly για μερικούς. Γενικά ακούμε τα πάντα ειδικά την σημερινή εποχή που ο ήχος έχει αλλάξει και έχει γίνει πιο βαρύς.

4. Το Oi! είναι η μουσική μας όπως λέτε σε ένα από τα κομμάτια σας. Τι πιστεύετε πως έχει κάνει αυτή τη μουσική να επιβιώσει και να παραμείνει ζωντανή μέσα στο πέρασμα των χρόνων, σε μια εποχή μάλιστα που κυριαρχούν "μόδες" όπως οι "trendy" και οι "hipsters" ;

Έχει επιβιώσει χάρις στην αυθεντικότητά και την ευθύτητα που την χαρακτηρίζουν. Αυτό που βλέπεις παίρνεις χωρίς πολλά φτιαξίματα, αγνή μουσική της εργατικής τάξης. Θεωρώ πως είναι η μοναδική πραγματικά underground μουσική κυρίως γιατί δεν ξεπουλήθηκε και δεν έγινε μαζική (pop) όπως οι περισσότερες δήθεν underground σκηνές που με το που είδαν το παραδάκι τα ξέχασαν όλα και έγιναν ένα με το σύστημα.

5. Τι θα συμβουλεύατε κάποιο νεότερο που θα ξεκινούσε την ενασχόλησή του με τα μουσικοπολιτικά δρώμενα του εθνικιστικού χώρου ;

Να είναι αληθινός και να σκέφτεται πάντα θετικά. Να πιστέψει ότι μπορεί να πετύχει τα πάντα και να έχει συλλογική νοοτροπία αντί για ατομική. Να προσπαθεί πάντα να δημιουργεί και να μην επαναπαύεται σε δράσεις άλλων. Τέλος να γνωρίζει ότι είναι ένας δρόμος δύσκολος γεμάτος μεγάλα εμπόδια ο οποίος όμως θα είναι και ο πιο όμορφος όταν φτάσει στον προορισμό του.

6. Έχετε επαφές με συναγωνιστές από το εξωτερικό ;

Κρατάμε επαφές και έχουμε καλές σχέσεις με τους Veneto Fronte Skinheads Bolzano, με τους B&H Hexagone και B&H Romaσε επίπεδο οργανώσεων. Ακόμα έχουμε καλούς φίλους σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης.

7. Η Αριστερά, και μάλιστα με ακραία μορφή, βρίσκεται προ των πυλών της εξουσίας. Πως βλέπετε αυτό το γεγονός ; Πιστεύετε πως τα πράγματα θα μείνουν στάσιμα ή θα χειροτερέψουν ακόμη περισσότερο;

Αυτή την στιγμή η Αριστερά έχει πάρει την εξουσία μέσω των εκλογών. Τα πράγματα σε εθνικό-φυλετικό επίπεδο θα χειροτερέψουν σίγουρα αν κρίνει κανείς από τα στελέχη του κυβερνώντος κόμματος. Αντιεθνικιστές 100% με συμπτώματα αναφυλαξίας σε καθετί φυλετικό. Η κυβέρνηση Σαμαρά όμως δεν πήγαινε πίσω αν σκεφτεί κανείς το κυνήγι μαγισσών που ξεκίνησε εναντίων των εθνικιστών.

Σε κοινωνικό-οικονομικό επίπεδο δεν νομίζω τα πράγματα να μπορούν

να γίνουν χειρότερα μιας και οι προηγούμενες κυβερνήσεις κατάφεραν να μας φτάσουν στο πάτο του βαρελιού. Παίζουν το παιχνίδι τους με τους δανειστές και εκτός απροόπτου θα κάνουν την κωλοτούμπα τους την τελευταία στιγμή.

Το χειρότερο σενάριο για εμένα είναι να παίζουν το παιχνίδι των Αμερικανών για την διάλυση του ευρώ και να γίνουμε ο Δούρειος Ίππος της Ευρώπης. Μιας εκφυλισμένης Ευρώπης των αγορών μεν αλλά της πατρίδας μας δε.

Ότι και να συμβεί πάντως εμείς χρειάζεται να είμαστε έτοιμοι για να δώσουμε τον αγώνα μας σε κάθε επίπεδο για ένα καλύτερο αύριο.

8. Πως βλέπετε το εθνικιστικό κίνημα στην Πατρίδα μας σήμερα και ποια η θέση του στην Ελλάδα της κρίσης και του μνημονίου ;

Το εθνικιστικό κίνημα στην πατρίδα μας μεγάλωσε τα τελευταία χρόνια. Πολύς απογοητευμένος κόσμος αποφάσισε να αντισταθεί στην σήψη της κοινωνίας μας. Το μεγάλο στοίχημα τώρα είναι στο να βγει το κίνημα μπροστά με προτάσεις στην κοινωνία και να δώσει λύσεις στα προβλήματα που απασχολούν τον σύγχρονο Έλληνα. Να ρίξει φως στην ιστορία της χώρας μας που έχει καπηλευθεί η αριστερά χωρίς όμως να παραμένει στο χθες. Χρειάζεται να δείξει, ακόμα και στους επικριτές του, ότι μπορεί να βασιστεί ο πολίτης πάνω του δείχνοντας σοβαρότητα, σύγχρονες σκέψεις-προτάσεις και πάνω από όλα νηφαλιότητα στις δύσκολες στιγμές που θα έρθουν. Χρειάζεται προπάντων να αποτινάξει από πάνω του την ακροδεξιά.

9. Διαβάζετε βιβλία ; Ποιες ιστορικές προσωπικότητες θαυμάζετε περισσότερο ;

Με τους ρυθμούς της καθημερινότητας είναι αρκετά δύσκολο δυστυχώς να αφιερώσουμε χρόνο σε ένα καλό βιβλίο. Το τελευταίο βιβλίο που με σημάδεψε πάντως και αξίζει να το αναφέρω, ήταν το «Μανιφέστο του Unabomber" που μου είχε κάνει δώρο ένα φίλος πριν κάμποσο καιρό.

Θαυμάζουμε όλους τους Έλληνες που έδωσαν την ζωή τους για την πατρίδα γνωστούς και αγνώστους.

Χάρη σε αυτού είμαστε σήμερα εδώ και για αυτούς και τις οικογένειές μας χρειάζεται να πολεμήσουμε για ένα κα-

λύτερο αύριο.

10. Αγαπημένες ταινίες ;

Δεν παρακολουθώ τον τελευταίο καιρό ταινίες (οικογενειακές υποχρεώσεις χαχαχα). Αυτές που μου έρχονται πρώτες στο μυαλό είναι οι Taxi driver, 300, Clockwork Orange, Pulp fiction, Αποκάλυψη τώρα, 21 γραμμάρια.

11. Ποια τα μελλοντικά σχέδια των Battle Dogs ;

Έχουμε συμμετάσχει σε μια συλλογή για τα 25 χρόνια των Mistreat με τρεις διασκευές που αναμένεται να κυκλοφορήσει μέχρι το καλοκαίρι από μια βραζιλιάνικη εταιρεία (Arcabuz records). Ακόμα θα συμμετέχουμε με δύο καινούρια τραγούδια σε μια γερμανική συλλογή που θα κυκλοφορήσει τέλη του έτους. Γενικά είμαστε σε περίοδο σύνθεσης νέων τραγουδιών και θέλουμε κάποια στιγμή να κυκλοφορήσουμε την δεύτερη ολοκληρωμένη μας δουλειά. Παράλληλα μιλάμε για κάποιες συναυλίες το 2015 αλλά ακόμα και για το 2016 σε Ελλάδα και εξωτερικό.

12. Ευχαριστούμε για το χρόνο σας, τελευταία λόγια δικά σας !

Σας ευχαριστούμε πολύ για τον χώρο και τον χρόνο που αφιερώσατε σε εμάς. Σας ευχόμαστε καλή συνέχεια με το περιοδικό σας και θα θέλαμε να δώσουμε στους συναγωνιστές μια προτροπή: δημιουργήστε, αφήστε έργο για τους νεότερους σε κάθε τομέα της ζωής, είτε πολιτικό είτε πολιτιστικό, όπου μπορείτε. Χρειάζεται να ωριμάσει το κίνημα και να αποκτήσει κάποια στιγμή μια βάση ποιοτικότερη, έτοιμη να οδηγήσει την πατρίδα μας σε ένα καλύτερο αύριο για εμάς και τους απογόνους μας.

WHITE POWER LYRICS
NORDIC THUNDER

"Change Of Scenery"
από το album "Final Stand"

I 've reached a point in my life
Where I can't take what I see
Mass confusion on the streets
And my thoughts of being free
As we sit and let it burn
Will you stand, stand by me
For it's nobody's fault but our own
If we don't change the scene

We must remain faithful
Even though we're deserted by all
Keep the flag flying high
For it will fall, when we fall
So choose your fate you know what's right
And wake up to the White man's call
For the end is near
It's all for one and one for all

There's problems in this world today
Segregation is the only way
We will fight for a change of scenery
We will die for what we believe in
There's problems in this world today
revolution is the only way
We will fight for a change of scenery
We will die for what we believe in

We're gonna fight till the end
We're gonna fight, fight, fight, until we win

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΘΝΙΚΟΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Την τελευταία δεκαετία οι αυτόνομες εθνικιστικές/εθνικοσοσιαλιστικές κινήσεις παρουσιάζουν μία εντυπωσιακή, σε σχέση με τα δεδομένα περασμένων δεκαετιών, άνοδο. Νέες ομάδες εμφανίζονται τόσο διαδικτυακά, όσο και με δυναμικές δράσεις στο πεζοδρόμιο, χώροι συναντήσεων δημιουργούνται συνεχώς, ομιλίες, συγκεντρώσεις και παρουσιάσεις βιβλίων λαμβάνουν χώρα σαφώς συχνότερα απ' ότι στο παρελθόν και μέσα σε μια Ελλάδα που αιμορραγεί φαίνεται να αναδύεται μια νέα γενιά συνειδητοποιημένων, διψασμένων και το κυριότερο, μακριά από κομματικές αγκυλώσεις και πεποιθήσεις, φυλετιστών.

Πως όμως όλες οι παραπάνω αξιόλογες ιδεολογικές διαδικασίες, συνδυασμένες με τα δεδομένα και το κλίμα της εποχής μας, μπορούν να ενισχύσουν ένα εθνικοεπαναστατικό κίνημα, να το ατσαλώσουν και να το οδηγήσουν στην τελική νίκη, η οποία, θέλουμε να πιστεύουμε, είναι ο αντικειμενικός, έστω και μακροπρόθεσμος στόχος μας;

Κατά τα πρώτα έτη της μεταπολίτευσης, το κίνημα της πατρίδας μας, βρέθηκε εκτεθειμένο σε πολυάριθμους κινδύνους. Διώξεις από το σάπιο καραμανλικό καθεστώς της Αστικής Δεξιάς (την οποία δυστυχώς και ατυχώς, τότε και σήμερα, ορισμένοι «εθνικιστές» της δεκάρας θεωρούσαν και θεωρούν σύμμαχο), εφάμιλλες και ισάξιες σταλινικών καθεστώτων, μια Αριστερά η οποία είχε ξεκινήσει μαζικές βιαιοπραγίες εναντίον οποιουδήποτε θεωρούσε «ακροδεξιό σταγονίδιο» και «φασίστα» κι έναν λαό παραμυθιασμένο με το μύθο του Πολυτεχνείου και καλοταϊσμένο από την προπαγάνδα εναντίον της 21ης Απριλίου, άρα στα δικά τους

αμόρφωτα μυαλά και εναντίον του φασισμού/εθνικισμού. Παρ' όλα αυτά και μέσα από όλες αυτές τις αντιξοότητες, τις άνανδρες επιθέσεις και τις φυλακίσεις, η Ιδέα μας, παρέμεινε ζωντανή, διότι υπήρξαν ορισμένοι γενναίοι άνθρωποι που ήταν πρόθυμοι να αγωνιστούν και υπέφεραν γι' αυτήν.

Κατά τις επόμενες δεκαετίες υπήρξαν διάφορα κόμματα και κινήσεις που υποστήριζαν ευρύτερα εθνικιστικές απόψεις. Πρέπει να γίνει παραδεκτό όμως, ότι ήταν η Χρυσή Αυγή εκείνη που συσπείρωσε τα πλέον ριζοσπαστικά και μαχητικά στοιχεία από τη δεκαετία του '80 και μετά, καθώς και το μοναδικό μέχρι στιγμής αμιγώς εθνικιστικό κίνημα (ως εθνικοσοσιαλιστικό ξεκίνησε αλλά αυτό είναι μια άλλη, πονεμένη ιστορία) που κατέλαβε θέσεις σε Βουλή, Δήμους και Ευρωβουλή, παίρνοντας αξιόλογα ποσοστά, νομιμοποιώντας παράλληλα, κατά κάποιον τρόπο, τον εθνικισμό στις συνειδήσεις του κόσμου.

Δυστυχώς όμως, όπως αποδεικνύεται, ήταν πραγματικά ελάχιστοι, μετρημένοι στα δάχτυλα εκείνοι οι οποίοι ήταν πρόθυμοι και έτοιμοι να παλέψουν ως το τέλος. Άλλοι μπήκαν στο κόμμα σε ηλικίες άνω των 50 ετών απλώς και μόνο ελπίζοντας και ποντάροντας σε πολιτική καριέρα και κονόμα. Δε μπορεί, φυσικά, παρά να αναρωτηθεί κανείς ποια ήταν η ιδεολογική επαφή τους, με τον έστω απλό εθνικισμό τις προηγούμενες δεκαετίες της ζωής τους, καθώς και ποια υπήρξε η προσφορά τους. Για επαφή ή αγώνα για τον καθαρό εθνικοσοσιαλισμό καλύτερα να μη μιλήσουμε καν... Άλλοι, με το που ξεκίνησαν οι πρώτες διώξεις εκ μέρους της Σαμαρικής λαίλαπας αποχώρησαν απ' το κόμμα, βάζοντας την ουρά στα σκέλια, άλλοι ξεφτιλίστηκαν κλαίοντες και οδυρόμενοι πως δεν είναι φασίστες, ορισμένοι επέλεξαν τη σιωπή ή το συμβιβασμό. Κάποιοι βρέθηκαν νεκροί υπό άκρως περίεργες συνθήκες (όρα περίπτωσα Σταθόπουλου), άλλοι αποχώρησαν αηδιασμένοι, θεωρώντας την ηγεσία του εν λόγω κόμματος ανεπαρκή και λίγη για να διαχειριστεί καταστάσεις. Δεν ήταν βεβαίως οι πρώτοι.

Τα πλέον ριζοσπαστικά στοιχεία, η συντριπτική πλειοψηφία των αγνών εθνικοσοσιαλιστών που πέρασαν απ' το κόμμα, έχουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο αποχωρήσει, επιλέγοντας την αυτόνομη, ανεξάρτητη και ακομμάτιστη δράση. Όλα αυτά με το αίμα τριών παιδιών (ναι, τριών είχαμε κι έναν βαριά τραυματισμένο) να είναι ακόμα νωπό και να αποζητά εκδίκηση.

Εν ολίγοις, κατά την άποψη του γράφοντος, τα προβλήματα που κράτησαν πίσω το εθνικοεπαναστατικό κίνημα κατά τα προηγούμενα έτη και δεν το βλέπουμε ακόμη στη θέση που θα θέλαμε και του αξίζει είναι, συνοπτικά, τα παρακάτω:

Α) Έλλειψη ηγεσίας. Υπάρχει άραγε κάποιος αρκετά ικανός με θέληση και πίστη δυνατή σαν τη φωτιά να ηγηθεί ενός Κινήματος; Να μη διστάσει μπροστά στις δυσκολίες, και με καθαρό νου, ασίγαστο πάθος και αγνή ανιδιοτέλεια να είναι μπροστάρης σε μια αντικειμενικά ριψοκίνδυνη, επίπονη και με αμφίβολα αποτελέσματα προσπάθεια; Μια ιερή αποστολή σαν κι αυτή απαιτεί ιδιαίτερα και πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Υπάρχει κά-

ποιος που να τα κατέχει; Ένα βήμα που όλοι μας μπορούμε να κάνουμε, είναι η αυτοβελτίωσή μας, να γίνουμε δηλαδή, πρωτίστως, εμείς οι ίδιοι ηγέτες του εαυτού μας, όπως έχουμε γράψει και σε παλαιότερο άρθρο. Αρκεί αυτό όμως; Όχι, εάν δε συνοδεύεται από την υποταγή του «εγώ» μας στο καλό του συνόλου.

Β) Έλλειψη ιδεολογικής κατάρτισης. Εθνικιστές, ναζί, ακροδεξιοί, χουντικοί, πρώην νεοδημοκράτες και πασόκοι, όλοι μαζί ένα μείγμα. Με πολύ απλά λόγια δε μπορούμε να μιλάμε για καθαρότητα πνευματική, ψυχική και φυλετική, εάν προηγουμένως δεν έχουμε εμείς οι ίδιοι αποκρυσταλλωμένη ιδεολογία. Το τεράστιο κακό που έχει προξενήσει η δειλή, άκαπνη, παρακρατική και χρεοκοπημένη Ακροδεξιά είναι γνωστό. Σε όσους τυχόν, ακόμη και τώρα δεν είναι, ας πάρουν να διαβάσουν κανένα βιβλίο ή έστω ας το ψάξουν διαδικτυακά. Επιπλέον, υβριδικές καταστάσεις, νεολογισμοί και ιδεολογήματα όπως εθνικομπολσεβικισμός, εθνικοαναρχισμός και άλλοι περίεργοι –ισμοί μας αφήνουν παγερά αδιάφορους.

Σε λίγο καιρό, έτσι όπως πάει το πράγμα μπορεί να υπάρξουν και κινήσεις όπως «εθνικοεβραϊσμός» ή ακόμη και «εθνομασονισμός», δεν αποκλείεται μάλιστα να δούμε αγκυλωτούς και κέλτικους σταυρούς να συνυπάρχουν με αστέρια του Δαυίδ και παντεπόπτες οφθαλμούς. Το χειρότερο είναι πως και πάλι θα υπήρχαν κορόιδα που θα τσιμπούσαν το δόλωμα και θα πίστευαν αυτά τα παραμύθια, θα εφεύρισκαν ακόμη και «ιδεολογική βάση» για να τα τεκμηριώσουν! Πρέπει να καταλάβουμε πως ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι για όλους, ούτε και όλοι μπορούν να γίνουν ή είναι «δικοί μας». Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι κάτι πολύ σπουδαιότερο και ανώτερο απ' όσους επιθυμούν να τον εκμεταλλευτούν προς ίδιον όφελος, είτε είναι δεξιόστροφοι λακέδες, είτε αριστερόστροφοι ωφελιμιστές, είτε απλά αργόστροφοι, αργόσχολοι και συμφεροντολόγοι. Ευχαριστούμε, δε θα πάρουμε! Πουλήστε αλλού τα παραμύθια σας. Εμείς, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε να μελετάμε επαρκώς, ούτως ώστε να αποκτήσουμε πλήρη αυτογνωσία και να δυναμώνουμε καθημερινά τους εαυτούς μας σε όλα τα επίπεδα.

Γ) Έλλειψη ανάδειξης της αντικαπιταλιστικής μας ιδιοσυγκρασίας/ Μη επαρκής προσέγγιση των προβλημάτων του πολίτη. Η υιοθέτηση αποκλειστικά και μόνο αντικομμουνιστικής ρητορικής, μας κάνει, ιδιαίτερα εν έτει 2015, να εμπίπτουμε στο επίπεδο ηλιθιότητας και μωρίας της Ακροδεξιάς. Σαφέστατα, δεν πρόκειται ποτέ να συγχωρέσουμε τους κόκκινους για τα εγκλήματά τους και τις τέσσερις δεκαετίες ιδεολογικής σύγχυσης, προπαγάνδας και φίμωσης οποιασδήποτε υγιούς φωνής που έφεραν στη χώρα μας και ολόκληρη την Ευρώπη. Ούτε ξαφνικά θα βγαίνουμε για καφέ παρέα με τα καλόπαιδα των Εξαρχείων. Όπως βλέπετε προσπαθούμε να είμαστε ευγενικοί…

Σύντομα όπως πάει το πράγμα θα θεωρηθούν και οι αναρχικοί ευπαθής ομάδα και χρηματοδότες για να μας πληρώνουν τους δικηγόρους, σε περίπτωση προσβολής αυτών των ομάδων και μηνύσεων από τις συνιστώσες, εμείς τουλάχιστον δε διαθέτουμε. Ας

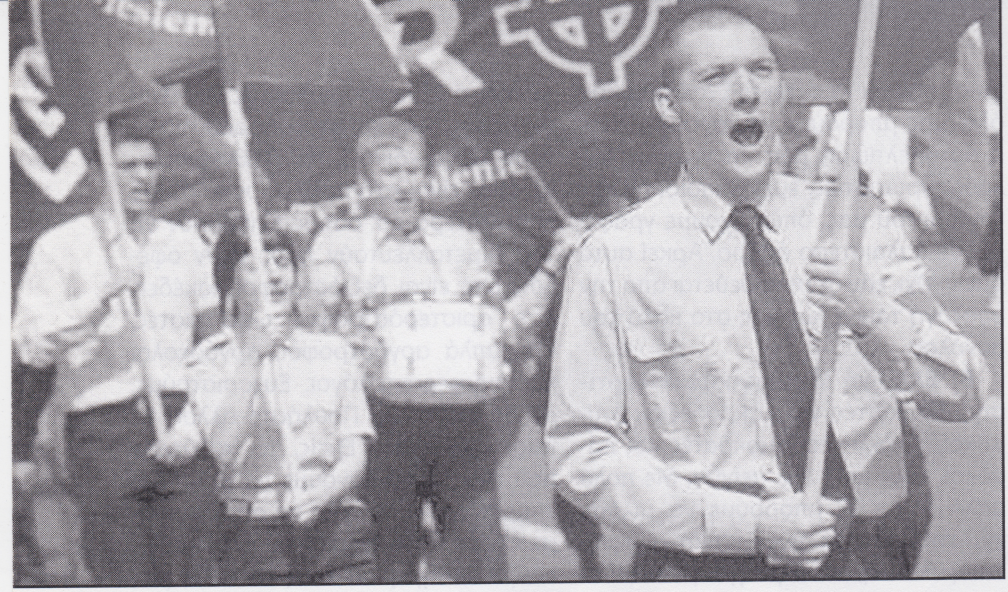

μην ξεχνάμε τα λόγια του Λ. Ντεγκρέλ σχετικά με το ποιος είναι ο κυριότερος εχθρός των εθνικοσοσιαλιστών. Όχι, δεν είναι τα «κομμούνια»! Τουλάχιστον όχι τώρα πια. Η Δεξιά έχει κάνει εξ' ίσου μεγάλα εγκλήματα τόσο εναντίον της ανθρωπότητας, όσο και εναντίον της Φυλής και του Έθνους μας, αλλά και ειδικότερα εναντίον της Ιδεολογίας μας.

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Την κατάκτηση του παραδοσιακού, αγροτικού, εθνικιστικού και φυλετικού αμερικανικού Νότου από τον καπιταλιστικό, κερδοσκοπικό Βορρά; Την ακροδεξιά, αμερικανόδουλη και αγγλόδουλη επιχείρηση Valkyrie εναντίον του Α. Χίτλερ; Τον πόλεμο και τα βασανιστήρια που έκαναν οι Μακαριακοί στους εθνικοεπαναστάτες της ΕΟΚΑ Β'; Τις διώξεις σύσσωμων των μεταπολιτευτικών Δεξιών κυβερνήσεων μέχρι και σήμερα εναντίον ριζοσπαστών εθνικιστών, την ίδια στιγμή που οι δολοφόνοι της Αριστεράς οργίαζαν, αποφυλακίζονταν, έπαιρναν άδειες για σπουδές και αγόραζαν τις τελευταίες βαφές της Wella;

Αυτά και πολλά άλλα, λιγότερο ή περισσότερο γνωστά. Δεν υπάρχει καμία ιδεολογική συγγένεια, δεν πρέπει να υπάρχει καμία δοσοληψία. Γνωρίζουμε το ποιόν τους. Τους πολεμάμε κι αυτούς ως το τέλος! Επιπλέον, πέραν των παραπάνω διαφορών, η Δεξιά συνέβαλε τα μέγιστα στην καταπίεση, την ηθική κατάπτωση, τον εκφυλισμό και τη φτωχοποίηση του λαού μας. Μια φορά αντιλαϊκοί, ΠΑΝΤΟΤΕ αντιλαϊκοί!

Δε μπορούμε λοιπόν να αναλωνόμαστε και να σπαταλάμε υπερβολικά μεγάλη ενέργεια σε θέματα περασμένων δεκαετιών, την ίδια στιγμή που οι καπιταλιστικές τραπεζικές συμμορίες απομυζούν και παίρνουν τα σπίτια ελληνικών οικογενειών, την ίδια στιγμή που υπάρχουν περίπου 5.000 αυτοκτονίες Ελλήνων με αυξανόμενες τάσεις.

Ας αντικρύσουμε κατάματα τι συμβαίνει δίπλα μας, στην πόλη μας, στην ίδια μας τη γειτονιά κι ας αφήσουμε για λίγο στην άκρη το Γράμμο και το Βίτσι. Δεν ξεχνάμε, δε συγχωρούμε μα ταυτόχρονα κοιτάζουμε γύρω μας και συ-

μπαραστεκόμαστε με κάθε τρόπο στα ομοεθνή και ομόφυλα αδέρφια μας. Βοηθάμε ελληνικές οικογένειες που το έχουν ανάγκη με τρόφιμα, ρούχα, χρήματα, παιχνίδια και ότι άλλο μπορούμε. Προσφάτως, Ισπανοί συναγωνιστές προέβησαν σε μια αξιόλογη κίνηση εμποδίζοντας τραπεζικούς κλητήρες να κατασχέσουν το κουρείο ενός Ισπανού πολίτη που χρωστούσε χρήματα στη συμμορία που τα κοράκια αυτά αντιπροσώπευαν. Ίσως είναι χρήσιμο να παραδειγματιστούμε και να πάρουμε μαθήματα από κινήσεις σαν κι αυτές. Αντίδοτο προς τις παραπάνω χρόνιες ασθένειες του χώρου μας, θα μπορούσαν να αποτελέσουν τα παρακάτω:

Α) Ενότητα-Αλληλεγγύη. Έμπρακτη συμπαράσταση σε όσους συντρόφους μας το έχουν ανάγκη. Δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά σε περιπτώσεις διώξεων, δικών, τραυματισμών και ξυλοδαρμών στις οποίες η αλληλεγγύη όλων μας πρέπει να θεωρείται δεδομένη, αν και αυτό δεν ισχύει πάντοτε στην πράξη. Αναφερόμαστε σε οικοδόμηση πραγματικών δεσμών φιλίας και συντροφικότητας μεταξύ μας. Αυτό ξεκινά από πολύ απλά πράγματα όπως το να ακούσουμε και να συμμεριστούμε ένα καθημερινό πρόβλημα ενός συναγωνιστή μας ή ακόμη και με κοινωνικές εξόδους για διασκέδαση με ανθρώπους που μοιράζονται τις ίδιες ιδέες με εμάς. Μην ξεχνάμε την ετυμολογική προέλευση της λέξης «σύντροφος» εκ του «συν + τρέφω», δηλαδή μοιράζομαι το τραπέζι μου και το φαγητό μου με κάποιον. Αν δε μοιραστούμε αυτά μεταξύ μας, αν δε γνωρίσουμε ο ένας τον άλλον πως θα μπορέσουμε να μοιραστούμε το βάρος ενός ολόκληρου πολιτικού και ιδεολογικού αγώνα;

Β) Ατομική προσφορά. Η εσωστρέφεια είναι θεμιτή μέχρις ενός ορίου και σε περίπτωση που αυτό ξεπεραστεί, μπορεί να αποβεί καταστροφική και να έχει ιδιαίτερα δυσάρεστα αποτελέσματα για το άτομο, καθώς και ελάχιστα έως μηδαμινά αποτελέσματα για τον αγώνα. Δεν αρκεί να κλεινόμαστε στο σπίτι διαβάζοντας και κάνοντας γυμναστική. Πολύ σημαντικά αυτά, συμβάλλουν στην αυτοβελτίωσή μας, όμως εφ' όσον θεωρούμε εαυτούς ως ενεργά υποκείμενα μιας πολιτικής ιδεολογίας, οφείλουμε να τα χρησιμοποιούμε και αξιοποιούμε στο βαθμό που αυτό είναι δυνατό για να δώσουμε ότι μπορούμε στην Ιδέα μας. Ο γνήσιος εθνικοεπαναστάτης επιλέγει το δικό του μέτωπο, το δικό του πεδίο μάχης και δρα δίχως να περιμένει οδηγίες ή υποδείξεις. Να μην περιμένουμε τίποτα από κανέναν, αν πρωτίστως εμείς οι ίδιοι δεν πράττουμε το ελάχιστο καθήκον που μας αναλογεί.

Γ) Ίδρυση κοινού ιδεολογικοπολιτικού φορέα. Μια στέγη για όλες τις ανένταχτες ριζοσπαστικές ομάδες ίσως να μην αποτελεί καθόλου άσχημη ιδέα, εφ' όσον όμως αυτές οι ομάδες έχουν κοινούς στόχους, σκοπούς και επιδιώξεις, και το κυριότερο, σχεδόν απόλυτη ιδεολογική ομοιογένεια και ταύτιση. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω διαφόρων ειδών συνταγές και συνδυασμοί του παρελθόντος, υβριδισμοί και ύποπτες συνεργασίες πρέπει να απορριφθούν πάραυτα. Ένας ενωτικός ιδεολογικοπολιτικός φορέας δεν προϋποθέτει απαραιτήτως την κατάργηση των ήδη υπαρχόντων κινήσεων, της ξεχωριστής φυσιογνωμίας τους και

του τρόπου δράσης τους, απεναντίας, στοχεύει στην ένωση και συνεργασία όλων των υγιώς σκεπτόμενων και δρώντων ομάδων και μονάδων. Τέτοιου τύπου κινήσεις έχουν ήδη λάβει χώρα στο εξωτερικό με αρκετή επιτυχία, ενώ τελευταία παρόμοιες προσπάθειες γίνονται και στην πατρίδα μας. Χρειάζεται, ωστόσο, ιδιαίτερη προσοχή στην επιλογή των προσώπων και των ομάδων που θα στελεχώσουν μια τέτοια κίνηση, καθώς τυχόν λανθασμένες ή βιαστικές αλχημείες θα οδηγήσουν στη δημιουργία ενός αυτοκαταστροφικού εκρηκτικού μείγματος που θα σκάσει πολύ απότομα στα χέρια μας.

Ευκαιρίες για την οικοδόμηση ενός εθνικοεπαναστατικού Κινήματος υπήρξαν πολλές. Η πρώτη ήταν στις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν το Μακεδονικό ζήτημα ήρθε στην επικαιρότητα, αφυπνίζοντας τα πατριωτικά και εθνικιστικά αντανακλαστικά μεγάλου κομματιού του κόσμου. Δυστυχώς η εμβρυακή κατάσταση του τότε Κινήματος, καθώς και η καπηλεία του όλου θέματος από πολιτικάντηδες που έχτισαν καριέρες πάνω σ' αυτό, δεν επέτρεψαν να γίνει αυτή η στιγμιαία αφύπνιση έναρξη προς κάτι καλύτερο και ευρύτερο. Δεύτερη ευκαιρία, ήταν οι δολοφονίες Ισαάκ-Σολωμού και η κρίση των Ιμίων. Τότε όμως, ακόμη, η Χρυσή Αυγή και όσοι υποστήριζαν τις ιδέες της θεωρούνταν από τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού «τρελοί», «εξτρεμιστές» και «φασίστες τραμπούκοι».

Η αριστερή προπαγάνδα της Πασοκοκρατίας καλά κρατούσε, ενώ το Κίνημα τότε αριθμούσε μόνο μερικές χιλιάδες ψηφοφόρων και ακόμη λιγότερους, ίσως και εκατοντάδες ενεργούς αγωνιστές, δεν είχε με λίγα λόγια επιχειρήσει να κάνει ένα πλατύτερο άνοιγμα προς τις μάζες. Κατά τα επόμενα έτη, την 15ετή περίοδο δηλαδή μεταξύ Ιμίων και Μνημονίων, υπάρχει ένα είδος «βέτο» εντός του κινήματος σε θέματα που κλόνισαν την Ελλάδα, όπως Χρηματιστήριο, Ομόλογα, Siemens. Δεν αναδεικνύεται δηλαδή ο κοινωνικός χαρακτήρας που ένα αυθεντικό, Εθνικιστικό, έστω, Κίνημα θα έπρεπε να έχει. Παράλληλα, σε αυτό το διάστημα είναι που αρχίζουν να συγκροτούνται οι πρώτες αυτόνομες και ανένταχτες κινήσεις. Έρχεται και η Τρίτη μεγάλη ευκαιρία με την έλευση των Μνημονίων και του ΔΝΤ.

Ένα θέμα πολλαπλής φύσεως (εθνικής, κοινωνικής, οικονομικής) που δε θα μπορούσε να αφήσει αδιάφορο κανέναν. Η αντίδραση της Χ.Α. προς τα Μνημόνια ήταν εκτός από το αυτονόητο, δηλαδή την αποδοκιμασία με άρθρα και πύρινους λόγους εκ μέρους στελεχών της, μία συγκέντρωση στο Σύνταγμα περίπου έξι μήνες μετά την ψήφιση του ξεπουλήματος της χώρας, και μερικές άλλες σποραδικές σε Θεσσαλονική και ίσως κάποιες άλλες πόλεις της επαρχίας. Εκτός της πραγματικά αργοπορημένης αντίδρασής της όσον αφορά την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης στην Αθήνα, η όλη στάση της όσον αφορά τον ερχομό των Μνημονίων θα μπορούσε και να χαρακτηριστεί ανεπαρκής.

Το τι θα μπορούσε να είχε κάνει δεν είναι επί του παρόντος να αναλυθεί. Η ουσία είναι πως και πάλι δεν κατάφερε να δημιουργήσει πολιτικούς στρατιώτες, ούτε να διαδώσει αποτελεσματι-

κά εθνικοεπαναστατικές ιδέες, παρά να εκφράσει μια δίκαιη μεν, στείρα δε οργή και αγανάκτηση, λαμβάνοντας το ρόλο του «μπαμπούλα-τιμωρού» εντός του Κοινοβουλίου, με ψήφους ελάχιστα ιδεολογικές, πολύ περισσότερο δε αγανακτισμένες.

Οι μετέπειτα συγκεντρώσεις της εναντίον του μνημονίου συνδυάστηκαν με εκείνες της πορείας των Ιμίων και αυτές για τις όντως άδικες, διώξεις των μελών και στελεχών της. Το κενό που άφησε η Χ.Α. στην προκειμένη περίπτωση, δεν εκμεταλλεύτηκαν οι ανένταχτες κινήσεις για πολλούς λόγους, πιθανώς κυρίως λόγω της πολυδιάσπασης και της χρόνιας φαγωμάρας του χώρου. Οι εθνικοεπαναστάτες που συγκρούστηκαν μεμονωμένα με ΜΑΤ και αναρχικούς στο Σύνταγμα, ασφαλώς και είναι άξιοι συγχαρητηρίων για το παρόν που έδωσαν, από την άλλη όμως η πικρή αλήθεια είναι πως δε συγκροτούν κίνημα με όνομα, ταυτότητα και οργάνωση. Αποτέλεσαν απλώς φωτεινές εξαιρέσεις, μέσα σε ένα συνοθύλευμα από κομματόσκυλα, αφελείς, βολεμένους, παρακρατικούς, κατσαρόλες και ελάχιστους απλούς πατριώτες.

Φτάνοντας στο 2015, με αμιγώς αριστερή κυβέρνηση, με τη Ν.Δ. να είναι ουσιαστικά πολιτικό πτώμα, με ότι κοντινότερο στη λεγόμενη Δεξιά να έχει συμμαχήσει με όσους κατηγορούσε ως «ανθέλληνες» και «άθεους» μόλις λίγους μήνες πριν, και με μια Χ.Α. η οποία μπορεί μεν να διατηρεί ένα ποσοστό άνω του 6%, χωρίς όμως να φαίνεται ικανή να το διαχειριστεί ακόμη και τώρα και έχοντας ήδη αρκετές διαρροές, παράλληλα δε δίχως να κάνει την παραμικρή κίνηση για ριζοσπαστικοποίηση και ξεσηκωμό των Ελλήνων, οι συνθήκες φαντάζουν δυσμενείς, ίσως και ακατάλληλες για εμάς. Πότε όμως δεν ήταν έτσι; Δε θα μπούμε στη διαδικασία να υποθέσουμε ή να μαντέψουμε τα μέτρα που θα λάβει ο ΣΥΡΙΖΑ εναντίον μας. Με τις υποθέσεις δε βγαίνουν ούτε ασφαλή συμπεράσματα, ούτε κινηματικά βελτιώνεται κάτι. Αντιθέτως, οι υποθέσεις μπορεί να οδηγήσουν στο φόβο, την απομόνωση και την άνευ ορίων κινδυνολογία.

Εμείς βλέπουμε και αυτή τη φορά μια ιστορική ευκαιρία για να χτίσουμε μια υγιή κοινότητα ιδεολόγων, μια μεγάλη επαναστατική οντότητα, μια μαζική εξεγερσιακή νεολαία με πραγματικά ιδανικά, μακριά από μηδενιστικές και χαοτικές αντιλήψεις. Ακριβώς επειδή τα πράγματα είναι έτσι όπως είναι, πολύς κόσμος θα οδηγηθεί σε λύσεις και δρόμους που πριν λίγο καιρό θεωρούσε ως «ακραίους». Οι «ακραίοι» δρόμοι όμως, έχουν περισσότερες προοπτικές απ' ότι ο συμβιβασμός με πρόσωπα που νομοτελειακά θα οδηγήσουν στον αφανισμό μας. Δεν πρέπει να αφήσουμε και αυτήν την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη. Θεωρούμε πως πλέον έχουμε και την ποιότητα και την ποσότητα, μα κυρίως την ωριμότητα για να κάνουμε το βήμα παραπάνω.

Η έλλειψη κάποιων ή και όλων από αυτά τα χαρακτηριστικά κατά τις προηγούμενες δεκαετίες απέβη καταστροφική για όλους μας, ατομικά και συλλογικά. Δεν πρόκειται για μονοπάτι στρωμένο με ροδοπέταλα και κόκκινα χαλιά. Πρόκειται όμως για τη μοναδική οδό προς τη σωτηρία και την κάθαρση.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ

SKINHEAD
ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ!

Πολλοί άνθρωποι, ανάμεσά τους και αρκετοί συναγωνιστές (εντός κι εκτός εισαγωγικών) αναρωτιούνται τι μπορεί να οδηγήσει ένα νεαρό στο να γίνει skinhead. Είναι η επαναστατικότητα που πάντοτε διέκρινε το συγκεκριμένο κίνημα; Είναι το oi! και γενικότερα η σκληρή μουσική των skins που έχει απήχηση στη νεολαία; Το "άγριο" ντύσιμο με αρβύλες, flight και τιράντες; Ίσως είναι λίγο απ' όλα αυτά...Σίγουρα όμως είναι και πολλά περισσότερα!

Οι skinheads, όπως είναι γνωστό σε όσους έχουν ασχοληθεί με αυτούς, είτε αρνητικά, είτε θετικά, ήταν παιδιά της λευκής εργατικής τάξης τα οποία αγαπούσαν την πατρίδα τους, τα περισσότερα ζούσαν κάτω από άθλιες συνθήκες στις φτωχογειτονιές του Λονδίνου και άλλων μεγάλων πόλεων της Αγγλίας, υποστήριζαν με φανατισμό τις ομάδες της πόλης ή της γειτονιάς τους, στοιχείο το οποίο δείχνει έντονο και καλώς εννοούμενο τοπικισμό και βεβαίως μισούσαν το σύστημα, το οποίο πρόδιδε τη χώρα τους, την κυβέρνηση η οποία έφερνε καραβάνια Ασιατών και νέγρων λαθρομεταναστών οι οποίοι άνοιγαν μαγαζιά κι έπαιρναν τις δουλειές των ντόπιων, ενώ είναι δεδομένο πως δεν έτρεφαν απολύτως καμία συμπάθεια προς τις αριστερές, αναρχικές ή κομμουνιστικές ιδέες.

Χαρακτηριστικό είναι, πως από τα πρώτα χρόνια της ύπαρξής τους, οι skins, ακόμη κι όσοι δεν είχαν σαφή πολιτική ταυτότητα, ξυλοκοπούσαν

άγρια τους hippies και τους μαλλιάδες, (δηλαδή τους "αριστερούς" και τους ειρηνιστές της τότε εποχής!), τους οποίους θεωρούσαν φλώρους και πως δεν είχαν ουδεμία σχέση με τα πατριωτικά και τοπικιστικά ιδανικά, τα οποία, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, είχαν ΟΛΟΙ οι skins ανεξαιρέτως, στα πρώτα τους βήματα. Ακόμη κι αν στα πρώτα χρόνια του κινήματος υπήρξαν κάποιοι μαύροι skinheads (οι οποίοι ωστόσο μισούσαν κι αυτοί τους Ασιάτες), αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι από την αρχή η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών με τα ξυρισμένα κεφάλια ήταν λευκοί με σοβαρά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα.

Βεβαίως, ας μην ξεχνάμε πως ακόμη κι από το 1969 (έτος ξεκινήματος των skins για όσους τυχόν δε γνωρίζουν), υπήρχαν αμιγώς λευκές φυλετικές συμμορίες, που πήγαιναν σε συναυλίες ska και reggae, άκουγαν τη μουσική και ξυλοκοπούσαν τους έγχρωμους που παρευρίσκονταν εκεί. Συνεπώς, ας αφήσουν κάποιοι χίππιδες με ξυρισμένα κεφάλια τα παραμύθια για καταγωγή του κινήματος από τη... Τζαμάικα και άλλες παρόμοιες ανοησίες γιατί δεν πείθουν κανέναν άλλον, παρά μόνο τον εαυτό τους και τυχόν αφελείς γκομενίτσες που θέλουν να πηδήξουν.

Ερχόμενοι στην Ελλάδα του 2015, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο νεαρός Έλληνας είναι πασίγνωστα και οι καταστάσεις που βιώνουν σήμερα οι έφηβοι πατριώτες είναι, αν όχι αρρωστημένες και πρωτόγνωρες, τουλάχιστον ιδιαίτερα δυσμενείς για τους ίδιους, τις οικογένειές τους και το μέλλον τους. Ανεργία, μαρξιστική παιδεία, καθοδηγούμενη από κέντρα άνωθεν εντολών, εχθρικό κράτος, φίμωση των εθνικιστικών απόψεων, λαθρομετανάστες, παντελής έλλειψη οράματος για το μέλλον.

Ένας πρωτοφανής πόλεμος διεξάγεται αυτή τη στιγμή μπροστά στα μάτια μας. Λογικό είναι λοιπόν μια λευκή νεολαία, της οποίας το αίμα κυριολεκτικά βράζει, να λάβει θέση μάχης είτε στο πλευρό δήθεν επαναστατών που απλώς θέλουν να καταστρέψουν ολοσχερώς ότι ιερό και όμορφο έχει απομείνει (αναρχικοί / αριστεριστές), είτε δίπλα σε παιδιά τα οποία σε μια εποχή που δεν προσφέρεται για ιδεολογίες, ρομαντισμούς και αγνό εθνικισμό, αυτά παραμένουν ΙΔΕΟΛΟΓΟΙ-ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ-ΑΓΝΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ. Τρίτος δρόμος, μέση οδός πολύ απλά δεν υφίσταται. Ο Ηρακλής είχε να επιλέξει ανάμεσα σε ΔΥΟ μονοπάτια (όχι τρία, πέντε ή εκατό), αυτό της Αρετής ή αυτό της Κακίας. Ακριβώς το ίδιο οφείλει να πράξει και ο νεαρός επίδοξος επαναστάτης. 'Η ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΙΔΑΝΙΚΑ 'Η ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΟΚΗΡΥΞΗ ΑΥΤΩΝ.

Όπως λοιπόν μπορεί εύκολα να καταλάβει κανείς, ένα άτομο το οποίο έχει λάβει από την οικογένειά του, έστω και υποτυπώδη, εθνικά ιδανικά ή ακόμη και κάποιος που έχει ισχυρά πατριωτικά αντανακλαστικά κι ένστικτο, καταλήγει στο δρόμο της φυλής και αίματος, της τιμής και του πραγματικού σοσιαλισμού. Το κίνημα των skinheads λοιπόν, όντας άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένο με τις συγκεκριμένες ιδέες (και μην ακούτε αηδίες νεόκοπων και νεόπλουτων "skins" που μοστράρουν σημαίες της Τζαμάικα και τα έχουν πλακάκια με αντιφασίστες για να παίζουν live και να κάνουν πάρτυ στα Εξάρχεια), είναι αναμενόμενο πως θα κάνει πολλά παιδιά, που εμφορούνται από τα όσα προαναφέραμε, να το ακολουθήσουν, να το αγαπήσουν και να υιοθετήσουν έναν ολοκαίνουργιο τρόπο ζωής. Βεβαιώς, ούτε το να καταντήσεις αλκοολικός από τις πολλές μπύρες, ούτε ένα ζευγάρι Doc Martens σε κάνει αυτομάτως skinhead...

Ο skinhead οφείλει πρωτίστως να είναι ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ, όχι ανεγκέφαλος χούλιγκαν, ούτε ποζέρι που "γαμεί και δέρνει" πίσω από την οθόνη του PC. Εν τέλει, αν δεν είσαι εθνικιστής ή εθνικοσοσιαλιστής, ο τρόπος ζωής του skin δεν είναι για σένα. Γίνε πάνκης, ραστάς, metalhead ή ότι διάολο θέλεις... Όχι όμως skin. Skin και διεθνιστικό σκουπίδι, οποιασδήποτε αποχρώσεως (ακόμη και με "απολίτικο" μανδύα) δεν πάνε μαζί. Οι παλαιότεροι, όλων των πλευρών, που έζησαν έντονα τα γεγονότα του δρόμου και είδαν το κίνημα να κάνει τα πρώτα του βήματα στην πατρίδα μας, μπορούν να επιβεβαιώσουν όλα τα παραπάνω, ειδικά σε όσους έμαθαν τι σημαίνει skinhead από το wikipedia κι από τις ταινίες του Holly-jew.

Απαντώντας λοιπόν στο ερώτημα που τέθηκε στην αρχή του κειμένου, ένας νέος γίνεται skinhead επειδή θέλει να αγωνιστεί για τον κόσμο του, το έθνος και την πατρίδα του, έννοιες και ιδέες τις οποίες βλέπει καθημερινά να καταρρέουν και να βάλλονται πανταχόθεν, καθώς και διότι η ζωή του δρόμου, το oi! και συνολικά η εν λόγω κουλτούρα του εμπνέει επαναστατικότητα, αγάπη για όσα πιστεύει και μίσος για τους υπευθύνους της σημερινής κατάντιας και παρακμής, για όσους δηλαδή προσβάλλουν, λοιδορούν και σκόπιμα δρουν ενάντια στα όσα πιστεύουμε και πρεσβεύουμε.

Αναφερόμαστε φυσικά στον κανό-

να κι όχι στις εξαιρέσεις. Ψυχοπαθολογικές περιπτώσεις, "skinheads" μέχρι ή για να βρούμε γκόμενα, και διάφορες άλλες παρακμιακές καταστάσεις μας αφήνουν παγερά αδιάφορους και δε μας αφορούν ούτε στο ελάχιστο. Για εμάς skinhead είναι τρόπος ζωής, μια υγιής διέξοδος από τα καθημερινά μας προβλήματα και τη μιζέρια στην οποία άλλοι μας έχουν καταδικάσει, δίχως ποτέ φυσικά να ενδιαφερθούν για τη γνώμη μας.

Είμαστε περήφανοι λευκοί Έλληνες, εργαζόμενοι και όχι χαραμοφάηδες όπως τα θρασύδειλα πλουσιόπαιδα των Β. Προαστείων, που τα έχουν βρει όλα έτοιμα και μιλούν για "επανάσταση" και "αλλαγή". Βεβαίως, θα πρέπει να τονίσουμε πως σεβόμαστε και εκτιμάμε απόλυτα όλους τους ανθρώπους που τιμούν και αγωνίζονται για την Ιδέα, και δεν πρόκειται να υποτιμήσουμε ποτέ έναν συναγωνιστή μας που δεν είναι skinhead.

Πάνω απ' όλα είμαστε εθνικοσοσιαλιστές και ας μην ξεχνάμε πως υπάρχουν και διάφοροι χλεχλέδες που φορούν αρβύλες και τιράντες, δίχως ποτέ να έχουν αντιληφθεί τη σημασία και το νόημα που αυτές έχουν.

Με λίγα λόγια (μόνο) το ντύσιμο δεν κάνει τον σκινά...Ο σκινάς οφείλει να τιμά με τη συμπεριφορά του, τη στάση του και την ιδεολογία του αυτά που φοράει, και κυρίως τα παντελόνια του.

Κλείνοντας, αφιερώνουμε τους στίχους ενός τραγουδιού μιας θρυλικής μπάντας, της οποίας η μουσική και τα λόγια είναι χαραγμένα στο νου και την καρδιά κάθε πραγματικού skinhead... Πιστεύουμε πως το μήνυμά τους είναι ξεκάθαρο προς πάσα κατεύθυνση!

COMBAT 84 - SKINHEAD

We will never fade and die whatever you try to do
We're the first of today and the last of tomorrow
Skinhead's not a fashion it's a way of life

[**Chorus**]
Skinhead, Skinhead never give up
Stick together and act as one
You never, never, never give up,
You stick together and act as one

You see us on the telly
You read about us in the news
We will never fade and die
Whatever you try to do

You see us on the telly
You read about us in the news
We will never fade and die
Whatever you try to do

Skinhead!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ FAETHON

1. Χαίρε! Αρχικά πες μας μερικά πράγματα για σένα και ένα σύντομο ιστορικό (μέλη, κυκλοφορίες) των "Faethon". Τι σε έκανε να ασχοληθείς με τη μουσική;

Χαίρετε! Ξεκίνησα τους Faethon το καλοκαίρι του 2004. Πάντα μου άρεσε η μουσική και ιδιαίτερα η metal και είχα αγοράσει μια ηλεκτρική το 2000-2001.

Αρχικά έψαχνα μέλη για τη μπάντα, αλλά λόγω του ότι ζω σε επαρχιακή πόλη ήταν πολύ δύσκολο τότε να βρεθούν μέλη για ένα τέτοιο συγκρότημα, οπότε το εγχείρημα πραγματοποιήθηκε με εμένα ως το μοναδικό μέλος.

Οι βασικές κυκλοφορίες είναι οι παρακάτω: " Faethon "demo tape(2006), "Europa uber alles "demo CD-r(2007), "Pagan revival" demo tape(2008)," Immortal Ancient Spirit" CD(2010), "The Ancient Flame burns eternally" split CD(2010), "Spear of Destiny" split CD(2010), "Archetypes of purification" CD(2014).

Ορισμένα demo έχουν επανακυκλοφορήσει, όπως και όλα τα demo μαζί σε CD-R και κασέτα με τον τίτλο "Summoning the spirits of the past". Επίσης το υλικό από τα 2 split CDs έχει κυκλοφορήσει σε κασέτα υπό τον τίτλο "Imperium Solis".

2. Ποια κατά τη γνώμη σου η σχέση Black Metal και Εθνικοσοσιαλισμού;

Όπως όλοι οι ενδιαφερόμενοι γνωρίζουν, δεν υπάρχει ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα σε μια ιδεολογία όπως ο εθνικοσοσιαλισμός και ένα μουσικό ιδίωμα όπως το black metal.

Βέβαια συνηθίζεται πολλοί ερασιτέχνες μουσικοί που φέρουν αυτή την

ιδεολογία να εκφράζονται μέσω αυτού του ιδιώματος. Δεν γνωρίζω το γιατί, αλλά για μένα το black metal έχει μια ξεχωριστή και σχεδόν μυστικιστική ατμόσφαιρα πολλές φορές που σου επιτρέπει να εκφράσει ευκολότερα έντονα συναισθήματα, ιδέες, οράματα κτλ. Αυτό όμως δε σημαίνει ούτε ότι όλοι οι εθνικοσοσιαλιστές ακούνε black metal, ούτε ότι όλοι οι οπαδοί αυτής της μουσικής είναι εθνικοσοσιαλιστές. Είναι προφανές νομίζω. Η θεματολογία μου άλλωστε δεν είναι κατά κύριο λόγο πολιτικής φύσεως.

3. Ποιες οι κυριότερες μουσικές επιρροές σου;

Πολλές και διάφορες. Αγαπημένα συγκροτήματα τα ελληνικά πρώτης και δεύτερης γενιάς στο black/death, όπως Necromantia, Varathron, Rotting Christ, Septic Flesh, Naer Mataron, Legion of Doom και άλλα.

Αναφέρομαι στις πρώτες κυκλοφορίες τους κυρίως. Επίσης οι πρώτες κυκλοφορίες από τις γνωστές μπάντες της Νορβηγίας(Burzum, Mayhem, Emperor, Dimmu Borgir, Carpathian Forest, Satyricon, Immortal, Arcturus κτλ). Επιδραστικές ήταν επίσης μπάντες της Πολωνίας (Graveland, Lord Wind, Thor's Hammer, Iuvenes, Kataxu, Infernum, Gontyna Kry και άλλες). Οι μεγάλοι Bathory φυσικά από τη Σουηδία, αλλά και μπάντες όπως οι Nokturnal Mortum για παράδειγμα. Είναι πάρα πολλές ,πραγματικά, για να τις αναφέρω όλες.

4. Τι πραγματεύονται κυρίως οι στίχοι σου;

Οι στίχοι έχουν να κάνουν σχεδόν αποκλειστικά με την ελληνική κοσμοθέαση ,μυθολογία, τους ήρωες και Θεούς των προγόνων μας, με κάποια στοιχεία φιλοσοφίας και καυστικές αναφορές κατά του ιουδαιοχριστιανισμού.

5. Πως βλέπεις την κατάσταση όσον αφορά το Black Metal στην Ελλάδα;

Θεωρώ πως από τη στιγμή που έγινε το ξεκίνημα στις αρχές της δεκαετίας του '90 και η χώρα μας ήταν από τις πρώτες παγκοσμίως που γέννησαν αυτό το ιδίωμα, πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν κάποιες αξιόλογες μπάντες.

Με την πάροδο των ετών πολλές χάνονται για διάφορους λόγους που συχνά έχουν να κάνουν με την καθόλου ευνοϊκή νεοελληνική πραγματικότητα, αλλά πάντα υπάρχει μια μειοψηφία που ενδιαφέρεται γι' αυτό το είδος μουσικής.

Θεωρώ πως δεν έχουν να ζηλέψουν κάτι οι ελληνικές μπάντες από τις ξένες. Σε υποδομές, οργάνωση και μέσα υστερούμε, όχι σε όρεξη, μεράκι και φαντασία.

6. Πως βλέπεις την κατάσταση του Εθνικιστικού κινήματος στην Πατρίδα μας και τι βήματα πιστεύεις πως πρέπει να ακολουθήσει;

Ανοίγεις μεγάλο θέμα που είναι αδύνατον να εξαντληθεί σε λίγες γραμμές.

Καταρχάς θα πρέπει να δούμε πως ορίζουμε ένα κίνημα, τι χαρακτηριστικά έχει και τι στοχεύσεις επίσης.

Αφού καταλήξουμε σ' αυτό, αν καταλήξουμε, γιατί διατηρώ αμφιβολίες και επ' αυτού πλέον, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε αν τελικά υπάρχει κίνημα ή αν υπάρχουν απλά καρικατούρες ή ακόμη και "φτιαχτές" ή "βαλτές" καταστάσεις για φακελώματα ή ακόμη και ομάδες ανθρώπων που διψάνε για εξουσία και για προσπορισμό ιδίων οφελών στις πλάτες πολλών και αφελών!

Είμαι πραγματικά πολύ λίγος για να πω πως θα έπρεπε να οργανωθεί και να λειτουργήσει ένα πραγματικό εθνικιστικό κίνημα, αλλά εκ των πραγμάτων βλέπω ότι δεν κινείται κάτι προς την κατεύθυνση του πλαισίου ιδεών και ιδανικών στο οποίο εγώ κινούμαι και γι' αυτό το λόγο δεν δραστηριοποιούμαι και ο ίδιος μέσα από κάποιον φορέα.

7. Ποια η γνώμη σου για την κοινωνικοπολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ;

Η κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα είναι άθλια ως γνωστών και η πολιτική κατάσταση παραμένει τρισάθλια όπως ήταν ανέκαθεν μετά τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους, με τη διαφορά ότι πλέον έχουμε πάψει να βγάζουμε και ηγετικές φυσιογνωμίες. Η γνώμη για το ΣΥΡΙΖΑ δεν θα μπορούσε να είναι ούτε καλύτερη, ούτε χειρότερη απ' ότι εκείνη για τις απελθούσες κυβερνήσεις. Όλοι στο ίδιο δημοκρατικό καζάνι βράζουν. Το πρόβλημα δεν είναι τα επιμέρους κόμματα, αλλά η κομματική λογική και το όλο σύστημα όπως λειτουργεί στο σύνολό του.

8. Έχεις επαφές με συντρόφους από το εξωτερικό;

Δεν διατηρώ ιδιαίτερες επαφές με συντρόφους του εξωτερικού ή ίσως με μεμονωμένες περιπτώσεις. Παλιότερα διατηρούσα περισσότερη επικοινωνία με κάποιους.

9. Ποιες ιστορικές και μουσικές προσωπικότητες θαυμάζεις περισσότερο;

Δεν θα έλεγα ότι θαυμάζω πλέον ιδιαίτερα κάποιες μουσικές προσωπικότητες, όπως στο παρελθόν, απλά σέβομαι το ρόλο που διαδραμάτισαν κάποιοι σπουδαίοι κλασικοί συνθέτες στην εξέλιξη της μουσικής συνολικά, αλλά δεν το επιμερίζω σε μεμονωμένες φυσιογνωμίες.

Από ιστορικές προσωπικότητες, όλοι οι ήρωες της μακραίωνης ιστορίας μας, όπως ο Λεωνίδας και οι 300 του, ο Μέγας Αλέξανδρος ως μεγάλος στρατηλάτης, οι φιλόσοφοι και επιστήμονες της αρχαιότητας με ιδιαίτερη γοητεία να μου ασκούν ο Πλάτων και ο Πυθαγόρας και πολλοί άλλοι που σίγουρα τους αδικώ, μην αναφέροντάς τους.

Στη σύγχρονη ιστορία, με συγκλονίζει η στάση των ηγετών της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας στη δίκη της Νυρεμβέργης, που έδειξαν τι σημαίνει να αγωνίζεται κανείς για τις ιδέες του και να υπερβαίνει το ατομικό του εγώ.

10. Ποια τα αγαπημένα σου βιβλία και ταινίες;
Αγαπημένη ταινία δεν θα έλεγα ότι έχω, αγαπημένο βιβλίο σίγουρα η Πολιτεία του Πλάτωνος.

11. Πες μας σύντομα τη γνώμη σου για τα παρακάτω: Varg Vikernes/Ποδόσφαιρο/Χριστιανισμός/Παγανισμός και Ακροδεξιά
I) Ενδιαφέρουσα προσωπικότητα, ιδιαίτερα ευφυής, αλλά πολλές φορές και δογματικός ,καταλήγοντας σε βιαστικά συμπεράσματα ή επιδιδόμενος σε νοητικά άλματα.
II) Το ποδόσφαιρο είναι ένα όμορφο άθλημα όπως και πολλά άλλα, αρκεί να υπάρχει το πνεύμα της ευγενούς άμιλλας και να εκλείψουν κάποια στιγμή οι ηλίθιοι που θεοποιούν ομάδες και παίκτες.
III) Είμαι επιφυλακτικός απέναντι σε οτιδήποτε προέρχεται από την Ιουδαία.
Iv) Ο Παγανισμός είναι ένας όρος που αναφέρεται στην κοινωνική δομή που επικρατούσε σε μεσαιωνικές κοινωνίες ή και πρωθύστερα, στις communitas(κοινότητες), πριν την αστικοποίηση των κοινωνιών, στο πέρασμα δηλαδή στις societas. Αναφέρεται σε ανθρώπους της υπαίθρου και της εξοχής και είναι πολύ εύστοχο που αποδίδεται σε ανθρώπους που πίστευαν στους πατρώους Θεούς τους, μιας και οι τελετές στην ύπαιθρο και οι εορτασμοί ήταν κάτι συνηθισμένο. Αυτό το φυσιολατρικό πνεύμα των εθνικών θρησκειών είναι ό,τι πιο όμορφο και φυσικό υπάρχει. Δυστυχώς μετά την επικράτηση της πνευματικής πανούκλας, η φύση θεωρήθηκε δαίμονας της κόλασης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η Ακροδεξιά δεν με απασχολεί, γιατί όπως είχε πει και ο Leon Degrelle, θα πρέπει να φυλαγόμαστε από τους δεξιούς και ακροδεξιούς, γιατί φοράνε το μανδύα του πατριώτη, αλλά οι προθέσεις τους είναι δόλιες. Αυτή η διάκριση μεταξύ εθνικοσοσιαλισμού και ακροδεξιάς είναι ένα από τα βασικά προβλήματα που δεν φρόντισαν να κάνουν τα περισσότερα κινήματα και κόμματα που ακροβατούν μεταξύ των δύο πολιτικο-ιδεολογικών κατευθύνσεων παγκοσμίως.

12. Ευχαριστούμε για το χρόνο σου, τελευταία λόγια δικά σου!
Εγώ ευχαριστώ για τις ενδιαφέρουσες ερωτήσεις σας! Όσοι αγαπάμε αυτό που είμαστε, δεν θα πρέπει να φοβόμαστε να στηλιτεύουμε και τα κακώς κείμενα, γιατί μόνο έτσι μπορούμε να εξελιχθούμε και να αναγεννηθούμε από τις στάχτες μας. Αυτό σαν επισήμανση απλά απέναντι σε ψευτοπαλλικαρισμούς και φτηνούς ελληναραδισμούς.

ANTI-ANTIFA
ΕΛΛΑΣ

«Η Μεγαλοσύνη των λαών
δεν μετριέται με το στρέμμα.
Με της καρδιάς το πύρωμα
μετριέται και με το αίμα».

Κ. Παλαμάς